

KOŚCIÓŁ

Homilia Ojca Świętego Franciszka wygłoszona podczas I Nieszporów Niedzieli Miłosierdzia Bożego

Bracia i siostry!

Wciąż rozbrzmiewa w nas wszystkich powitanie zmarłych Jezusa skierowane do swoich uczniów w wieczór Wielkanocny: „Pokój wam!” (J 20,19). Pokój, zwłaszcza w tych tygodniach nadal pozostaje pragnieniem wielu ludów, które doświadczają niesłychanej przemocy, dyskryminacji i śmierci, tylko dlatego, że noszą chrześcijańskie imię. Nasza modlitwa jest jeszcze bardziej intensywna i staje się wołaniem o pomoc do Boga bogatego w miłosierdzie, aby wspierał wiarę wielu braci i siostr, którzy cierpią, prosząc jednocześnie o nawrócenie naszych serc, abyśmy przeszli od obojętności do współczucia.

Święty Paweł przypomina nam, że zostaliśmy zbawieni w tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa. On jest naszym pojednaniem, żyjący pośród nas, aby zaoferować nam drogę pojednania z Bogiem i między braćmi. Apostoł przypomina, że pomimo trudności i cierpień życia, wzrasta jednak nadzieja na zbawienie, jaką miłość Chrystusa zasiała w naszych sercach. Miłosierdzie Boże rozlało się w nas, czyniąc nas sprawiedliwymi, dając nam pokój.

W wielu sercach pojawia się pytanie: dlaczego dziś Jubileusz Miłosierdzia? Po prostu dlatego, że Kościół, w tym czasie wielkich przemian epokowych jest wezwany do bardziej wyraźnego ukazywania znaków obecności i bliskości Boga. Nie jest to czas na rozrywkę, ale przeciwnie by trwać na czuwaniu i rozbudzić w nas umiejętność dostrzegania tego, co istotne. Jest to czas, aby na nowo odkryć poczucie misji, jaką Pan powierzył swemu Kościołowi w dzień Wielkanocy: być znakiem i narzędziem miłosierdzia Ojca (J 20, 21-23). Z tego powodu Rok Święty będzie musiał budzić pragnienie umiejętności zrozumienia wielu znaków czułości, jakie Bóg daje całemu światu, a szczególnie tym, którzy cierpią, są samotni i opuszczeni a także nie mają nadziei na przebaczenie i nie mają poczucia, że są kochanymi przez Ojca. Rok Święty: aby obudzić w nas radość z powodu tego, że zostaliśmy odnalezieni przez Jezusa, który jako Dobry Pasterz przyszedł, żeby nas szukać, bo się zagubiliśmy. Jubileusz: aby dostrzec ciepło miłości Chrystusa, który bierze nas na swe ramiona, aby nas doprowadzić z powrotem do domu Ojca. Rok, w którym możemy być dotknięci przez Pana Jezusa i przemienieni Jego miłosierdziem, abyśmy także i my stali się świadkami miłosierdzia. Oto dlaczego Jubileusz: bo jest to czas miłosierdzia. Jest to czas stosowny, aby leczyć rany, aby nieustraszenie spotykać tych, którzy czekają, aby zobaczyć i namacalnie dotknąć znaki bliskości Boga, aby zaoferować każdemu drogę przebaczenia i pojednania.

Niech Matka Bożego Miłosierdzia otworzy nasze oczy, abyśmy zrozumieli zadanie, do jakiego jesteśmy powołani i wyjedna nam łaskę przeżywania tego Jubileuszu Miłosierdzia ze świadectwem wierności i owocnie.

Za: radiomaryja.pl

Papieska bulla ogłaszająca Jubileusz Miłosierdzia - omówienie

Hasłem „Świętego Roku Miłosierdzia”, zwołanego z okazji 50. rocznicy zakończenia ostatniego Soboru, będą słowa „Miłosierni jak Ojciec”. Obchody „Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia” Franciszek zainauguruje 8 grudnia, otwarciem „Drzwi Miłosierdzia” w Bazylice Watykańskiej, a zakończy 20 listopada ich zamknięciem. Papieska bulla ogłaszająca to ważne wydarzenie została odczytana na rozpoczęcie uroczystych niesporów przed Drzwiami Świętymi w Bazylice Watykańskiej.

Aby zaangażować wszystkie Kościoły lokalne w przeżywanie Jubileuszu Ojciec Święty poleca otwarcie „Drzwi Miłosierdzia” także w katedrach, konkatedrach bądź kościołach o szczególnym znaczeniu. Papieska bulla szeroko ukazuje temat Miłosierdzia jako centralnego przesłania całego Pisma Świętego i samego Jezusa. Kościół w swej historii nie zawsze szedł drogą miłosierdzia, ulegając czasem pokusie kierowania się jedynie sprawiedliwością, która jest tylko pierwszym i niezbędnym krokiem do osiągnięcia o wiele wyższego celu.

Niestety, również współczesna kultura nie ceni sobie przebaczenia. Na problem ten zwracał już uwagę św. Jan Paweł II w swej encyklice *Dives in misericordia*. Jego nauczanie jest dziś jak nigdy dotąd aktualne i zasługuje, by podejmować je na nowo w zapowiadzianym Roku Jubileuszowym.

Szczególnym znakiem Roku Świętego jest pielgrzymka. Jej kolejne etapy wyznaczają słowa Jezusa: „Nie sądzicie, a nie będziecie sądzeni; nie potępiajcie, a nie będziecie potępieni; przebaczajcie, a będzie wam przebaczone”. Franciszek zachęca do wyjścia ku ludziom żyjącym na „peryferiach egzystencjalnych” stwarzanych przez współczesny świat. „Otwórzmy oczy – apeluje Franciszek – aby dostrzec obszary nędzy na świecie, rany tak wielu naszych braci i siostr pozbawianych godności i pocujmy się «sprowokowani» ich krzykiem o pomoc”.

Sporo miejsca w swojej bulli Papież poświęca spowiednikom zachęcając ich, by byli „prawdziwym znakiem miłosierdzia”. Spowiednikiem nigdy się nie „jest”, ale się nim „staje”, przede wszystkim samemu poszukując przebaczenia. Ojciec Święty zapowiada, że w okresie Wielkiego Postu zamierza rozesłać z misją „misjonarzy Miłosierdzia”. Będą nimi księża obdarzeni przez Papieża władzą odpuszczania również grzechów zastrzeżonych Stolicy Apostolskiej.

Papież Franciszek zachęca biskupów do organizowania „misji ludowych” w poszczególnych diecezjach, aby wszyscy wierni mogli doświadczyć „radości przebaczenia”. W bardzo zdecydowanych słowach apeluje o nawrócenie do ludzi, którzy przez swój sposób postępowania „bardzo oddalili się od Bożej łaski”. Zwraca się szczególnie do ludzi należących do grup przestępczych, oszukujących innych czy dopuszczających się korupcji. Jubileusz może stać się dla nich wszystkich wielką okazją do nawrócenia.

Rok Święty wiąże się również z możliwością uzyskania odpustu zupełnego. W zakończeniu bulli Franciszek wspomina świętych i błogosławionych Kościoła, dla których miłosierdzie stało się „misją życia”. Konkretnie wymienia tu św. Siostrę Faustynę Kowalską, którą nazywa „wielką apostołką Miłosierdzia”. Papież zachęca, by w zbliżającym się Roku Jubileuszowym dać się zaskoczyć Bogu. „Oby w tym Roku – czytamy w zakończeniu papieskiej bulli – Kościół nie ustał w okazywaniu miłosierdzia i cierpliwości pocieszania i przebaczenia”.

A. Majewski SJ/pl.radiovaticana.va

Refleksje z Kongresu Formatorek i Formatorów Życia Konsekrowanego

13.04.2015

dykasterii, kard. João Braz de Aviz, jako najważniejsze wydarzenie Roku Życia Konsekrowanego. Nie przełożeni i sposób kierowania instytucjami, nie bogactwo charyzmatów w ich działaniu, ale właśnie formacja wybrana została jako serce życia konsekrowanego. W nim skupia się bogactwo przeszłości, pasja teraźniejszości i nadzieja przyszłości.

Próbując w sposób najbardziej ogólny określić temat kongresu, można by posłużyć się myślą z adhortacji *Vita Consecrata*: *Formacja jest uczestnictwem w dziele Ojca, który za pośrednictwem Ducha kształtuje w sercach młodych uczucia Syna* (por. VC 66). Mocno podkreślano wagę formacji ciągłej. Wskazywano na konieczność nauczania się umiejętności uczenia się. Formacji stałej trzeba się nauczyć. Dużo miejsca poświęcono też idei kształtowania w sercach formowanych uczuć, czy raczej wrażliwości Syna Bożego. Zauważono, że dopiero dotknięcie serca przynosi owoce formacji i gwarantuje podjęcie formacji trwającej całe życie. W podsumowaniu Kongresu prefekt Kongregacji, kard. João Braz de Aviz, wskazał na trzy tematy ważne dla życia konsekrowanego i formacji: 1) wychowanie do życia wspólnego, do przeżywania relacji, do duchowości wspólnotowej; 2) formacja ciągła; 3) sposób sprawowania władzy i zarządzania dobrami materialnymi.

Pogłębieniu wymienionych tematów służyły liczne wykłady znanych i cenionych także w Polsce ekspertów. Wśród prelegentów byli m.in.: o. Amedeo Cencini, prof. Michelina Tenace, s. Lola Arrieta, o. Michael Mc Guire, o. Sebastiano Paciolla i wielu innych. O teksty *lectio divina* w czasie wspólnych modlitw zatroszczył się o. Innocenzo Gargano. Oprócz wykładów organizatorzy zadbali też o tematyczne laboratoria, które dotyczyły wielu ciekawych, szczegółowych aspektów formacji, jak: dojrzałość afektywna, formacja w dobie skandali seksualnych, techniki cyfrowe i świat internetu, zmiany we współczesnej antropologii, kultura powołaniowa, świat ubogich i peryferie duszpasterskie a formacja, kryzysy formatorów itp.

Bogactwem spotkania była praca w małych grupach. Wszyscy uczestnicy zostali bowiem przydzieleni do grup językowych, zgromadzonych wokół kilkuosobowych stołów. Te małe wspólnoty stały się miejscem codziennej modlitwy, refleksji i dyskusji. W tych międzynarodowych i międzyzakonnych wspólnotach poszukiwano odpowiedzi na stawiane pytania oraz wyzwania na dziś i jutro formacji. Była to też doskonała okazja do wymiany doświadczeń i bliższego poznania interesujących ludzi.

Kongres miał znamiona spotkania międzydykasterskiego, jak podawał w wywiadach dla Radia Watykańskiego sekretarz Kongregacji Instytutów Życia Konsekrowanego, abp José Rodríguez Carballo. Ostatni dzień dał okazję prefektowi Kongregacji ds. Duchowieństwa i sekretarzowi Kongregacji Edukacji Katolickiej do przedstawienia pewnych uwag, ciekawych dla formacji zakonnej z perspektywy własnych dykasterii. Dotyczyły one zwłaszcza kryteriów rozeznawania powołania, formacji stałej, jak i ogromnych zmian zachodzących we współczesnej edukacji.

Sobota miała nieco odmienny program. Uczestnicy mieli bowiem możliwość udziału w Eucharystii sprawowanej w bazylice św. Piotra pod przewodnictwem kard. João Braz de Aviz, a później w spotkaniu z papieżem Franciszkiem w Auli Pawła VI. Ojciec Święty skierował serdeczne pozdrowienia do zebranych, a czując się „wśród swoich”, pozwolił sobie na bardzo osobiste i szczere wypowiedzi poza przygotowanym oficjalnym przemówieniem.

W Kongresie wzięło udział blisko 1300 uczestników ze 106 krajów, reprezentujących niemal 400 różnych charyzmatów. Były to osoby aktualnie sprawujące różne funkcje formacyjne. Przeważały oczywiście siostry zakonne, które stanowiły ponad dwie trzecie forum.

Kongres obradował w pięciu oficjalnych językach: włoskim, hiszpańskim, angielskim, francuskim i portugalskim. Znalazła się też grupa gorliwych formatorek z Ukrainy i Czech, które same zadbały o tłumacza. Rozkład języków odzwierciedla zresztą dzisiejszą sytuację powołaniową i świadczy o sile życia konsekrowanego na mapie świata. Największa liczba uczestników – ponad 1/4 – używała języka angielskiego. Reprezentowała jednak nie stary kontynent, ale Azję i Afrykę. Nieco mniej osób używało j. włoskiego. W tej liczbie było jednak wiele osób z całego świata studiujących lub pracujących w Rzymie. Kolejna grupa językowa to j. hiszpański, a zatem ogromna reprezentacja dynamicznie rozwijającego się życia konsekrowanego w Ameryce Południowej i Łacińskiej. Słabsza językowo grupa j. francuskiego to przede wszystkim osoby konsekrowane z Afryki. W Kongresie uczestniczyło 20 redemptorystów z różnych kontynentów.

Polaków było niewielu – ok. 30 osób, choć w Komitecie organizacyjnym była nasza rodaczka, s. Jolanta Kawka. Było też kilka Polek, które wstąpiły do różnych zgromadzeń zakonnych poza granicami Ojczyzny. Wśród nich jedno ze zgromadzeń było zupełnie nowe, liczące dopiero 6 osób. Patrząc z nadzieją na przyszłość. Żyją z pasją na miarę swoich sił. I nam udzielił się ich optymizm!

www.zyciezakonne.pl

Przemówienie Franciszka do wychowawców zakonnych

Przemówienie Ojca Świętego Franciszka do uczestników Kongresu wychowawców osób konsekrowanych zorganizowanego przez Kongregację Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

Sobota, 11 kwietnia 2015

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry,

powiedział mi [Kardynał Prefekt] ilu was jest, a ja mu odpowiedziałem: „Przy niedostatku powołań, jaki istnieje, zda się, że jest więcej formatorów niż formowanych!” To jest problem! Trzeba prosić Pana i robić wszystko, żeby były powołania!

Dziękuję Kardynałowi Braz de Aviz za słowa, jakie do mnie skierował w imieniu wszystkich obecnych. Dziękuję także Sekretarzowi i innym współpracownikom, którzy przygotowali ten Kongres, pierwszy na tym poziomie, jaki się obchodzi w Kościele, i to właśnie w Roku poświęconym Życiu Konsekrowanemu, przy udziale formatorów i formatorek wielu instytutów z różnych stron świata.

Pragnąłem się z wami spotkać, ze względu na to, kim jesteście i co reprezentujecie jako wychowawcy i formatorzy, a także ponieważ za każdym z was dostrzegam waszych i naszych młodych, bohaterów teraźniejszości przeżywanej z pasją, i promotorów przyszłości ożywianej przez nadzieję; młodych, którzy – pociągnięci przez miłość Bożą – szukają w Kościele dróg do przyjęcia tej miłości we własnym życiu. Czuję, że oni są tutaj obecni i myślę o nich serdecznie.

Widząc waszą liczbę nie wydaje się, że przeżywamy kryzys powołaniowy! Lecz w rzeczywistości obserwujemy niewątpliwą spadłość ilościową, co czyni zadanie formacyjne jeszcze bardziej nagłym, by formacja kształtowała naprawdę serce Jezusa w sercu młodych tak, aby mieli te same uczucia (por. *Flp* 2,5; *Vita consecrata*, 65). Jestem również przekonany, że nie ma kryzysu powołaniowego tam, gdzie osoby konsekrowane są zdolne przekazywać – poprzez własne świadectwo – piękno konsekracji. I to świadectwo jest płodne. Jeśli nie ma świadectwa, jeśli nie ma spójności, nie będzie powołań. Jesteście powołani do takiego świadectwa. To jest wasze posługiwanie, wasza misja. Nie jesteście tylko „mistrzami”; jesteście przede wszystkim świadkami naśladowania Chrystusa według waszego specyficznego charyzmatu. Można to osiągnąć, jeśli każdego dnia na nowo odkrywa się z radością, że jest się uczniem Jezusa. Stąd bierze się także wymóg stałej troski o własną formację osobistą, rozpoczynając od mocnej przyjaźni z jedynym Mistrzem. W tych dniach Zmartwychwstania, słowem, które często rozbrzmiewa w

modlitwie jest „Galilea”, „tam, gdzie wszystko się zaczęło”, mówi Piotr w swoim pierwszym przemówieniu. Rzeczy dokonały się w Jerozolimie, ale rozpoczęły się w Galilei. Również nasze życie zaczęło się w jakiejś Galilei: każdy z nas przeżył doświadczenie Galilei, spotkania z Panem, takiego spotkania, którego się nie zapomina, lecz wielokrotnie zostaje przykryte przez rzeczy, pracę, niepokoje, a także przez grzechy i światowość. By dawać świadectwo trzeba często pielgrzymować do własnej Galilei, przywoływać na pamięć tamto spotkanie, tamten zachwyt, i od tego zaczynać na nowo. Lecz jeśli nie idzie się tą drogą pamięci, istnieje niebezpieczeństwo pozostania tam, gdzie się jest, i do tego istnieje niebezpieczeństwo niewiedzy *dlaczego* tam się jest. Taka jest dyscyplina dla tych, którzy chcą dawać świadectwo: wracać do swojej Galilei, gdzie spotkałem Pana; do tego pierwszego zachwytu.

Życie konsekrowane jest piękne, jest jednym z najcenniejszych skarbów Kościoła, zakorzenionym w powołaniu chrzcielnym. Jest zatem czymś pięknym być formatorem życia konsekrowanego, ponieważ jest to przywilej uczestniczenia w dziele Ojca, który formuje serce Syna w tych, których powołał Duch. Czasami można odczuwać tę służbę jako ciężar, jakby nas odsuwała od czegoś ważniejszego. Ale to jest złudzenie, to jest pokusa. Misja jest ważna, lecz tak samo ważna jest formacja do misji, formacja do pasji dla orędzia, formacja do tej pasji, która każe iść wszędzie, na każde peryferie, aby głosić wszystkim miłość Jezusa Chrystusa, zwłaszcza tym, co są daleko; opowiadać tę miłość małym i ubogim, i pozwolić się również ewangelizować przez nich. To wszystko domaga się solidnych podstaw, takiej chrześcijańskiej struktury osobowości, jaką dzisiaj same rodziny rzadko potrafią dać. I to zwiększa waszą odpowiedzialność.

Jedną z charakterystyk formatora jest posiadanie serca wielkiego dla młodych, aby formować w nich serca wielkie, zdolne przyjąć wszystkich, serca bogate w miłosierdzie, pełne czułości. Wy nie jesteście tylko przyjaciółmi i towarzyszami życia konsekrowanego tych, którzy zostali wam powierzeni, ale jesteście prawdziwymi ojcami, prawdziwymi matkami, zdolnymi do stawiania im maksymalnych wymagań, ale i do maksymalnego dawania się im. Począć życie, zrodzić życie zakonne: to jest możliwe wyłącznie przez miłość, miłość ojców i matek. Nie jest prawdą, że młodzi dzisiaj są przeciętni i małoduszni; lecz potrzebują doświadczyć, że „większym błogosławieństwem jest dawać, aniżeli otrzymywać!” (Dz 20,35), że jest wielka wolność w życiu posłuszeństwem, wielka płodność w dziewiczym sercu, wielkie bogactwo w nieposiadaniu niczego. Stąd konieczność bycia miłośnicami na drogę życia każdego oraz ewangelicznie wymagającymi na każdym etapie drogi formacyjnej, poczynając od rozeznania powołaniowego, aby ewentualny kryzys ilościowy nie wywołał znacznie poważniejszego kryzysu jakościowego. I tu leży niebezpieczeństwo. Rozeznanie powołaniowe jest ważne: wszyscy, wszystkie osoby, które znają się na osobowości ludzkiej – psychologowie, ojcowie duchowni, matki duchowne – mówią nam, że młodzi, którzy podświadomie odczuwają w sobie coś niezrównoważonego albo jakiś problem niezrównoważenia czy dewiacji, podświadomie szukają silnych struktur, które by ich chroniły, żeby mogli się schronić. Tutaj jest rola rozeznania: umieć powiedzieć nie. Ale nie wyrzucać, nie, nie. Ja ci towarzyszę, idź, idź, idź... Tak jak się towarzyszy przy wchodzeniu, towarzyszyć także przy odchodzeniu, aby on czy ona znaleźli drogę w życiu, dzięki koniecznej pomocy. Nie chodzi o tę obronę, która jest chlebem na dzisiaj i głodem na jutro.

Kryzys jakościowy...Nie wiem, czy jest napisane, ale teraz przychodzi mi na myśl: zobaczyć jakość wielu, wielu osób konsekrowanych... Wczoraj na obiedzie była grupka kapłanów, świętujących 60. rocznicę święceń kapłańskich : jakaż mądrość starców... Niektórzy są nieco..., ale większość starszych posiada mądrość! Siostry zakonne, wstające każdego dnia do pracy, siostry zakonne w szpitalu, będące „lekarzami w człowieczeństwie”: jakże wiele musimy się nauczyć od tej konsekracji przez lata i lata!... A potem umierają. Siostry zakonne na misjach, konsekrowani misjonarze, którzy jadą tam i umierają tam...Patrzeć na starszych! I nie tylko patrzeć: pójść do nich w odwiedziny, bo czwarte przykazanie liczy się także w życiu zakonnym i dotyczy naszych starszych zakonników. Również oni, dla danego instytucji zakonnej, są jakąś „Galileą”, ponieważ w nich znajdujemy Pana, który mówi do nas dzisiaj. Jak dobrze robi młodym, gdy zostaną do nich posłani, gdy się zbliżą do tych starszych konsekrowanych, mądrych: jakże dobrze im to robi! Albowiem młodzi mają wycucie do odkrywania autentyczności: to robi dobrze.

Formacja początkowa, owo rozeznanie, jest pierwszym krokiem procesu, który ma trwać całe życie i młody jest formowany do wolności pokornej i inteligentnej, by pozwolić się wychowywać przez Boga Ojca w każdym dniu życia, w każdym wieku, zarówno w realizacji misji, jak i w braterstwie, zarówno w działaniu, jak i w kontemplacji.

Dziękuję, drodzy formatorzy i formatorki, za waszą służbę pokorną i nienarzucającą się, za czas poświęcony na słuchanie – apostołat „ucha”, wysłuchania – za czas ofiarowany na towarzyszenie i na troskę o każdego waszego młodego. Bóg ma pewną cnotę – jeśli można mówić o cnocie Boga – pewną jakość, o

której nie mówi się zbyt wiele: jest to cierpliwość. On jest cierpliwy. Bóg umie czekać. Także wy, nauczcie się tego, nauczcie się postawy cierpliwości, jaka wielokrotnie jest po trosze męczeństwem: czekać... I kiedy nadchodzi cię pokusa niecierpliwości, zatrzymaj się; albo ciekawości... Myślę o św. Teresie od Dzieciątka Jezus, kiedy jakaś nowicjuszka zaczynała opowiadać jakąś historię, a ona chciała wiedzieć jak się ta historia zakończyła, ale nowicjuszka poszła w swej opowieści w inną stronę, św. Teresa nigdy nic nie mówiła, czekała. Cierpliwość jest jedną z cnót formatorów. Towarzyszyć: w tej misji nie należy oszczędzać ani czasu, ani sił. I nie trzeba się zniechęcać, gdy rezultaty nie odpowiadają oczekiwaniom. To bolesne, gdy przychodzi jakiś chłopak, jakaś dziewczyna, po trzech, czterech latach, i mówi: „Nie czuję tego. Znalazłem inną miłość, która nie jest przeciwko Bogu. Ale nie mogę dłużej: odchodzę”. To jest trudne. Lecz to jest wasze męczeństwo. I właśnie niepowodzenia, te niepowodzenia z punktu widzenia formatora mogą wspierać proces formacji ciągłej formatora. I jeśli czasami możecie mieć wrażenie, że wasza praca nie jest dostatecznie doceniana, wiedźcie, że Jezus idzie za wami z miłością, a cały Kościół jest wam wdzięczny. I pozostając w tym pięknie życia konsekrowanego: niektórzy mówią, że życie konsekrowane jest rajem na ziemi. Nie. Co najwyżej czyśćcem! Ale trzeba iść naprzód, iść naprzód z radością.

Życzę wam, byście waszą posługę przeżywali z radością i we wdzięczności, z pewnością, iż nie ma nic piękniejszego w życiu od przynależenia na zawsze i całym sercem do Boga, oraz poświęcenia życia w służbie braciom.

I proszę was: módlcie się łaskawie za mnie, aby Bóg dał mi choć odrobinę tej cnoty, jaką On ma: cierpliwości.

www.zyciezakonne.pl

Papieskie orędzie na Światowy Dzień Modlitw o Powołania

Powołanie jest zawsze działaniem Boga. Odpowiedzieć na powołanie Boga, to pozwolić, aby wyprowadził On nas z naszej fałszywej stabilności – podkreśla papież Franciszek. Ta dynamika wyjścia dotyczy całego Kościoła, który nie może martwić się o siebie, o swoje struktury, ale ma wychodzić na spotkanie człowieka.

Od ponad 50 lat w IV Niedzielę Wielkanocną, ukazującą Dobrego Pasterza, obchodzony jest Światowy Dzień Modlitw o Powołania. Jak podkreśla papież Franciszek, „usłyszenie i przyjęcie powołania Pana nie

jest sprawą prywatną i przeżyciem wewnętrznym, które można mylić z uniesieniem chwili. Jest konkretnym zaangażowaniem, realnym i totalnym, obejmującym naszą egzystencję i oddającym ją do budowania Królestwa Bożego na ziemi”.

Tegoroczne orędzie – na 52. Światowy Dzień Modlitw o Powołania – Ojciec Święty poświęcił „wyjściu” jako fundamentalnemu doświadczeniu powołania. „U podstaw każdego powołania chrześcijańskiego jest to zasadnicze poruszenie doświadczenia wiary: wierzyć to znaczy porzucić samego siebie, porzucić wygodę i bezkompromisowość swego „ja”, aby skoncentrować nasze życie na Jezusie Chrystusie; jak Abraham porzucić swoją ziemię, wyruszając z ufnością, wiedząc, że Bóg wskaże drogę do nowej ziemi” – wyjaśnia papież Franciszek.

Ojciec Święty podkreśla, że powołanie jest zawsze działaniem Boga, który „wyrzuca nas z przyzwyczajenia i obojętności, popychając nas ku radości komunii z Bogiem i braćmi”. „Odpowiedzieć na powołanie Boga, to zatem pozwolić, aby wyprowadził On nas z naszej fałszywej stabilności, by nas naprowadził na drogę do Jezusa Chrystusa, najważniejszego i ostatecznego celu naszego życia i naszego szczęścia” – czytamy w papieskim orędziu.

Zdaniem Ojca Świętego, „ta dynamika wyjścia dotyczy nie tylko powołanej jednostki, lecz działania misyjnego i ewangelizacyjnego całego Kościoła”. Kościół nie może martwić się o siebie, o swoje struktury.

„Kościół ewangelizujący wychodzi na spotkanie człowieka, głosi wyzwajające słowa Ewangelii, łaską Bożą opatruje rany dusz i ciał, podnosi ubogich i potrzebujących” – podkreśla Papież.

Ojciec Święty zwraca się bezpośrednio do młodzieży, zachęcając ich: „(...) drodzy młodzi, niech w was nie będzie lęku wobec wyjścia z własnych ograniczeń, by wyruszyć w drogę! Ewangelia jest słowem, które wyzwala, przekształca i czyni nasze życie piękniejszym. Jakże to wspaniale dać się zaskoczyć Bożym powołaniem, przyjąć Jego Słowo, stawiać wasze kroki śladem Jezusa, adorując tajemnicę Boga i wielkodusznie poświęcając się innym! Wasze życie każdego dnia stanie się bogatsze i bardziej radosne!” Papież zachęca do szukania wstawiennictwa u Maryi, „byśmy byli w pełni dyspozycyjni dla planów, jakie Bóg ma wobec każdego z nas; aby wzrastało w nas pragnienie gorliwego wyjścia i pójścia ku innym”.

Zobacz też:

- [Tekst Orędzia na 52. Światowy Dzień Modlitw o Powołania](#)

Za: episkopat.pl

Papież do neoprezbiterów: słowa pozbawione przykładu wyrządzają krzywdę

26.04.2015

Bądźcie miłosierni! W konfesjonale przebaczajcie, a nie osądzajcie. Świadectwem życia pociągajcie od Chrystusa – apelował Franciszek do neoprezbiterów. 26 kwietnia, w bazylice watykańskiej Papież wyświęcił 19 nowych księży – 9 z nich to Włosi, a pozostali pochodzą z Korei Południowej, Kolumbii, Chile, Madagaskaru, Peru, Chorwacji i Indii.

13 diakonów, którzy przystąpili do sakramentu kapłaństwa, pochodziło z trzech rzymskich seminariów duchownych: papieskiego na Lateranie, Kolegium Redemptoris Mater oraz seminarium Madonna del Divino Amore. Mają oni mniej niż 40 lat i pracować będą na terenie diecezji rzymskiej. Pozostałych pięciu to zakonnicy, a jeden należy do Kościoła syromalabarskiego w Indiach.

Msza sprawowana była w 52. Światowy Dzień Modlitw o Powołania. W homilii Franciszek posłużył się tekstem przewidzianym w formularzu święceń, uzupełniał go jednak własnymi uwagami.

„Pilnie czytajcie i medytujcie Słowo Pańskie, abyście wierzyli w to, co przeczytaliście, nauczali tego, czego nauczyliście się w wierze, żyli tym, czego nauczacie – mówił Ojciec Święty. – Niech więc pokarmem dla Ludu Bożego będzie wasze nauczanie, niech wasze homilie nie będą nudne. Oby docierały do serc waszych wiernych dzięki temu, że wypływają z głębi waszych serc. Ponieważ to, o czym mówicie jest tym, co znajduje się w waszych sercach. Tak właśnie daje się Słowo Boże. Niech wasze nauczanie będzie radością i wsparciem dla uczniów Chrystusa; woń waszego życia niech stanie się świadectwem, ponieważ przykład buduje. Jednak słowa pozbawione przykładu są puste, są tylko ideami, nie trafiają do serc i zamiast przynieść korzyść wręcz wyrządzają krzywdę”.

Opisując przyszłą posługę nowych kapłanów Ojciec Święty szczególny nacisk położył na godne sprawowanie Eucharystii i miłosierdzie względem grzeszników. „W konfesjonale przebaczajcie, a nie osądzajcie” – mówił Franciszek.

„Poprzez Chrzest włączycie nowych wiernych do Kościoła. Nie odmawiajcie nigdy Chrztu tym, którzy o niego proszą – apelował Papież. – W sakramencie pojednania będziecie odpuszczając grzechy w imię Jezusa i Kościoła. Proszę was byście nigdy nie męczyli się byciem miłosiernymi! W konfesjonale będziecie po to, by przebaczać, a nie, by potępiać. Naśladujecie Ojca, który nigdy nie męczy się przebaczeniem!”.

Na zakończenie homilii Franciszek nawiązał do słów św. Augustyna, który przestrzegał przed kapłanami, którzy szukają własnych wygod. „To brzydko, gdy ksiądz żyje po to, by podobać się samemu sobie i jest

jak paw. Miejcie zawsze przed oczami przykład Dobrego Pasterza, który nie przyszedł, by Mu służyło, lecz by służyć i starać się ocalić tych, którzy zaginęli” – powiedział Franciszek.

bz/ rv

Za: Radio Watykańskie

Przeszłość, teraźniejszość i przyszłość osób konsekrowanych w Polsce

25.04.2015

W Katolickim Uniwersytecie Lubelskim przez trzy dni (21-23 kwietnia) obradowali wyżsi przełożeni zakonów, zgromadzeń zakonnych i instytutów świeckich. Ogólnopolskie sympozjum dotyczyło przeszłości, teraźniejszości i przyszłości życia konsekrowanego w Polsce.

Metropolita lubelski abp Stanisław Budzik podczas mszy św. inaugurującej powiedział, że w tym czasie wszyscy chcemy się uczyć, „jak w jedności uobecniać Chrystusa w świecie”.

Uczestnicy spotkania razem się modlili, słuchali referatów, debatowali i pracowali w

grupach na terenie klasztorów: dominikanów, służebniczek dębickich, pallotyńców, sercanów, marianów, **karmelitów bosych**, kapucynów i urszulanek.

Rozmowy dotyczyły rzeczywistości, w których osoby konsekrowane są silnie obecne, a ich oddziaływanie bardzo widoczne. Są to m.in.: edukacja przedszkolna, szkolna i akademicka; opieka nad chorymi i niepełnosprawnymi; służba rodzinie, formacja kobiety, matki, ewangelizacja kultury i obecność w środkach społecznego przekazu; posługa charytatywna bezdomnym i ubogim; kontemplacja oraz działalność misyjna.

Przełożeni próbowali znaleźć odpowiedź na pytanie, jak dziś mogą działać razem dla wypełnienia misji, jednocześnie zachowując różnorodność charyzmatów i żyjąc głęboką duchowością. W tym zadaniu miały pomóc im wystąpienia zaproszonych gości – profesorów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego i Papieskiego Fakultetu Teologicznego.

Ks. prof. dr hab. Krzysztof Pawlina przekonywał, że powołaniem osób zakonnych jest wskazywać wszystkim – świeckim i duchownym – na nadchodzące niebo, zapowiadać Królestwo Boże.

Bp Antoni Dydycz podkreślił, że duszą nowej ewangelizacji „jest głębokie życie wewnętrzne”.

O. prof. Andrzej Derdziuk OFMCap stwierdził, że „im bardziej upodobnimy się do Jezusa, tym bardziej Go uobecnimy w świecie”.

Ks. prof. dr hab. Marek Chmielewski zachęcał, aby każda osoba konsekrowana nabrała przekonania, że całe życie musi się uczyć i pozwolić się formować.

Na zakończenie trzydniowych obrad do wyższych przełożonych przyjechał nuncjusz apostolski w Polsce abp Celestino Migliore.

Ksiądz arcybiskup zaznaczył, że znaczenie i prestiż stanu osób konsekrowanych nie wypływa z ubioru ani z wielkości i pomyślności wspólnot, w jakich żyją, ani nawet z dzieł, którym służą. „One pochodzą ze świadectwa, jakie dajecie o Jezusie Chrystusie umarłym i zmartwychwstałym” – podkreślił.

Nuncjusz apostolski zapewnił, że prosi Boga o światło dla nich, aby odkrywali Boże plany na przyszłość i teraźniejszość życia konsekrowanego w Polsce”.

Przedstawiciele czterech konferencji zakonów i instytutów świeckich wystosowali list do Ojca Świętego Franciszka. Wyrazili w nim wdzięczność za ustanowienie Roku Życia Konsekrowanego, zadeklarowali

swoją gotowość do podejmowania nowych wyzwań, złożyli obietnicę wspólnomyślnego odpowiadania na wezwania Ducha Świętego i zapewnili papieża o swojej modlitwie za niego i w jego intencjach.

Symposium towarzyszyła wystawa, przybliżająca pierwszych polskich misjonarzy-męczenników: o. Zbigniewa Strzałkowskiego i o. Michała Tomaszka, którzy w tym roku – 5 grudnia – zostaną w Peru wyniesieni na ołtarze. Ich sylwetki w specjalnym wystąpieniu przybliżył o. Jarosław Zachariasz, przełożony krakowskiej prowincji franciszkanów, do której należeli Słudzy Boży.

Przełożeni obejrzeni też międzyzakonne widowisko teatralne „Wspólny dom”, przygotowane przez salezjanina ks. Mariusza Lacha.

W międzyczasie Konferencja Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce uzupełniła wakujące stanowisko w Konsulcie. Na członka zarządu wybrała gdańskiego prowincjała franciszkanów o. Jana Maciejowskiego.

www.zyciezakonne.pl

Koniec reformy konferencji zakonów żeńskich w USA

16.04.2015

Zakończyła się zarządzana przez Stolicę Apostolską reforma konferencji zrzeszającej liberalny i większościowy nurt żeńskich zgromadzeń zakonnych w USA – LCWR.

Dziś opublikowany został wspólny raport końcowy w tej sprawie. Jego najważniejszym elementem jest zobowiązanie się zakonnic do niesprzeciwiania się nauczaniu Kościoła.

Głównym powodem reformy zarządzonej przed trzema laty przez Kongregację Nauki Wiary były bowiem odstępstwa od nauczania Kościoła w tak istotnych kwestiach jak aborcja, eutanazja, święcenia kobiet czy homoseksualizm. Zakonnicom zarzucano też uleganie nurtom gnostycznym. Reforma rozpoczęła się za pontyfikatu Benedykta XVI, kiedy prefektem Kongregacji Nauki Wiary był Amerykanin kard. William Levada. Papież Franciszek potwierdził przed dwoma laty potrzebę reform. Dziś rano przyjął przedstawicielki zakonnic na audiencji.

Jednym z elementów reformy była rewizja statutów konferencji, która dokonała się pod nadzorem delegatów Stolicy Apostolskiej. Potwierdzono w nich wierność nauczaniu Kościoła. Zakonnice zadbają, by publikacje Konferencji miały zdrowe fundamenty teologiczne. Zobowiązano się również unikać opinii, które w sposób niejednoznaczny odnoszą się do nauczania Kościoła, bądź mogą zostać odczytane jako sprzeczne z nim. To samo dotyczy prelekcji organizowanych przez Konferencję amerykańskich zakonnic. Ponadto w ramach reformy podjęto też inne istotne kwestie, takie jak znaczenie udziału w Eucharystii oraz rola Liturgii Godzin w życiu wspólnot zakonnych. Obie strony uznały reformę za owocną.

kb/ rv

Za: Radio Watykańskie.

Hiszpania: kapituła generalna karmelitów bosych

04.05.2015

W Avili w Hiszpanii rozpoczęła się kapituła generalna karmelitów bosych. Łącznie bierze w niej udział 115 osób z pięciu kontynentów. Zgromadzenie wybierze m. in. nowy zarząd generalny zakonu.

„Kapituła generalna jest istotna do refleksji nad życiem zakonu. Nie tylko dlatego, że zostaną wybrani członkowie zarządu na najbliższe sześć lat, ale ponieważ możemy dogłębnie przeanalizować obecny moment, w jakim żyjemy, i wyznaczyć drogę, którą poprowadzi nas Duch Boży” – powiedział o. Saverio Cannistrà, przełożony generalny

Zakonu Karmelitów Bosych. W ciągu najbliższych dni członkowie kapituły, pochodzący ze 120 krajów, zajmą się m. in. tożsamością charyzmatyczną zakonu, tematem wspólnoty, apostołatem, misjami oraz formacją. Podczas kapituły głos zabierze także abp José Rodríguez Carballo, sekretarz Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

Przewiduje się, że 7 maja zostanie wybrany nowy przełożony generalny Zakonu Karmelitów Bosych. Natomiast na 21 maja zaplanowano spotkanie Rodziny Karmelitańskiej, w którym udział weźmie o. Fernando Millán, przełożony generalny Zakonu Karmelitów „trzewiczekowych”.

Kapituła potrwa do 24 maja.

Za: Radio Watykańskie

Słowo Ojca Generala z okazji Kapituły Generalnej

01.05.2015

Umiłowani Siostry i Bracia w Karmelu Teresy!

W najbliższą niedzielę, 3 maja, z Bożą pomocą, rozpocznie się w Ávila XCI Kapituła Generalna naszego Zakonu, w tym dokładnie roku, w którym mija 500 lat od narodzin Matki Teresy od Jezusa.

Jesteśmy wszyscy świadomi wagi tego wydarzenia, istotnego zarówno dla zastanowienia się nad życiem Zakonu jak i dla jego wizji na przyszłość, nie dlatego jedynie, że w jego trakcie zostaną wybrani bracia delegowani do pełnienia przez najbliższe sześć lat posługi Zarządzania, ale przede wszystkim dlatego iż zostanie dokonana dogłębna analiza obecnej chwili, w której żyjemy i zostanie postanowione jaką drogą iść wspólnie dalej zgodnie z tym, co Duch Święty wskaże nam na nadchodzące sześćściecie.

Kapituła Generalna to w pierwszym rzędzie wyjątkowy czas komunii. Zakon spotka się w całej pięknej różnorodności, która dziś go stanowi, zgodnie z wielością narodów i kultur, z których pochodzą przedstawiciele mający spotkać się Ávila.

Prawdziwe przeżywanie komunii nie jest możliwe bez komunikowania się. Dialogi i dyskusje na proponowane w auli kapitułarnej tematy będą, z pomocą Boga, właściwą chwilą na umocnienie naszej braterskiej wspólnoty. Pragniemy jednak by to porozumiewanie się wychodziło poza fizyczne granice tej auli i byście także i wy mogli być jego uczestnikami.

To jest właśnie powód, dla którego przedstawiamy wam tę stronę internetową, za pośrednictwem której będziecie mogli zasięgnąć informacji o najważniejszych wydarzeniach jakie będą miały miejsce podczas

Kapituły. Oczywiście nie wszystko będzie mogło być upublicznione, ale ważne jest, aby cały Zakon mógł śledzić na bieżąco podstawowe wątki podjęte w auli kapitulnej, jeśli naprawdę chcemy aby wszyscy czuli się – przez modlitwę i przez więź komunii – uczestnikami tego Zgromadzenia i aby dni te były przez wszystkich głęboko przeżyte.

Podczas Kapituły będziemy mieli sposobność posłuchać także naszych siostr Karmelitanek Bosych oraz braci i siostr z OCDS. Pewni jesteśmy że także oni będą mieli z tej strony internetowej wielki pożytek.

Błagamy Boga przez wstawiennictwo Świętej Teresy od Jezusa, naszej Matki, aby to narzędzie, które teraz oddajemy do użytku, stało się okazją do umocnienia naszej wspólnoty i zjednoczyło nas jeszcze bardziej podczas Kapituły Generalnej, byśmy otwarli się na słuchanie głosu Ducha, jedynego głosu, który może prawdziwie uczynić nas takimi, jakimi nas chce nasza Matka.

Tłumaczenie za: carmelitaniscalzi.com

Kapituły Generalne według kronik Archiwum Generalnego

2 maj 2015

Kapituła Generalna jest najważniejszym organem decyzyjnym zakonu jałmużniczego. W Kongregacji Włoskiej św. Eliasza Zakonu Karmelitów Bosych i od roku 1885 w całym Zakonie odbyło się dotąd 90 Kapituł Generalnych. Logiczne jest, że miejscem, w którym były one najczęściej organizowane jest Rzym i jego różne klasz-

tory: Matki Bożej della Scala, Matki Bożej Zwycięskiej (della Vittoria), Św. Pankracego i Dom Generalny. Poza Rzymem kapituła była celebrowana po raz pierwszy w klasztorze Św. Sylwestra w Montecompatri, w roku 1611.

Inne miejsca poza Wiecznym Miastem, w których odbywały się kapituły generalne, to: Loano (1623, 1626), Bolonia (1680, 1686, 1773), Piacenza (1725), Mediolan (1728), Florencja (1823), Genua (1889, 1895), Góra Karmel w Ziemi Świętej (1931), Wenecja (1937), Campiglioni (1973, 1979), Lisieux (1997), Ávila (2003) i Fatima (2009). Miejsca, które gościły kapitułę generalną nie będąc domami Zakonu to Grottaferrata (1985) i Ariccia (1991).

Od roku 1605, kiedy została zwołana po raz pierwszy, do roku 1743 kapituła odbywała się co trzy lata. Po roku 1743 aż do naszych dni ma ona miejsce co sześć lat. W bardziej burzliwych czasach, szczególnie podczas trwania wojen, kapituła była zawieszana aż do odwołania. Tak się zdarzyło w czasie wojen napoleońskich oraz w okresie pierwszej i drugiej wojny światowej.

Podczas Kapituły Generalnej, oprócz nakreślenia planów, które mają być wcielone w życie w całym Zakonie, wybiera się Przełożonego Generalnego oraz Definitorów. W skład Definitorium wchodziło dawniej czterech członków oraz O. Generał, od roku 1985 liczba Definitorów wrosła do sześciu, w roku 1997 było ich siedmiu, a na Kapitułe Generalnej w roku 2003 członków Definitorium Generalnego było już ośmiu, liczba do dzisiaj aktualna.

Na samym początku O. Generał był narodowości hiszpańskiej, pierwszym Włochem wybranym na ten urząd był O. Paweł Szymon od Jezusa i Maryi (1623). Pierwszym natomiast Generałem, który nie pochodził ani z Hiszpanii, ani z Włoch, był słynny belgijski badacz historii, O. Izydor od św. Dominika (1656). Zakon miał generałów narodowości francuskiej (Dominik od Trójcy Przenajświętszej, 1659), niemieckiej (O. Karol Feliks od św. Teresy, 1680) i polskiej (O. Adrian od św. Teresy, 1791). Większość Ojców Generalów było pochodzenia włoskiego. Pierwszym nie-Europejczykiem, który rządził Zakonem przez dwa

sześciolecia (1991-2003) został niedawno zmarły O. Kamil Maccise, Meksykanin pochodzenia libańskiego.

Niech ta krótka kronika przybliży trochę historię Kapituł Generalnych i posłuży do przygotowania się do tej, która wkrótce będzie celebrowana w CITEs w Ávila, przypadając na okres obchodów V Stulecia Narodzin Świętej Teresy od Jezusa (1515-2015).

O. Oscar I. Aparicio, Archiwista Generalny OCD

Tłumaczenie za: www.carmelitaniscalzi.com/avila2015

Kto uczestniczy w Kapitule Generalnej w Ávila?

1 maj 2015

W Kapitule Generalnej będą uczestniczyli O. General i jego siedmiu Definitorów, Przełożeni wszystkich trzydziestu trzech Prowincji i czterech Semi-Prowincji Zakonu i po jednym Socjuszu z każdej Prowincji.

Definitorium Nadzwyczajne, które odbywało się w Korei, zdecydowało, by nowa Prowincja, która uformowała się w Hiszpanii po połączeniu pięciu tamtejszych Prowincji, reprezentowana była przez Prowincjała i pięciu Socjuszy.

Ponadto wezmą udział w Kapitule Komisarze Filipin, Sycylii, Madagaskaru, Karaibów, Peru, Chile i Indonezja. Będą obecni w Ávila również Delegaci Generalni Argentyny, Japonii, Izraela, Wenezueli, Kongo, Tajwan-Singapur i Egipt wraz z Wikariuszami regionalnymi Australii i Boliwii-Urugwaju-Paragwaju.

Odwołując się następnie do systemu rotacji, uczestniczyć będą w Kapitule Generalnej także Delegat Nigerii (reprezentant

Afryki Anglofońskiej), Delegat Burkina Faso-Wybrzeże Kości Słoniowej-Togo (reprezentant Afryki Frankofońskiej), Delegat Ukrainy (reprezentant regionu Białorusi i Ukrainy), i Delegat Bengala (reprezentant misji Indii).

Ponadto weźmie udział w Kapitule czterech braci nie-kleryków, pochodzących po jednym z Afryki, Ameryki, Azji i Europy.

Oczekiwanych jest też dziewiętnaście przedstawicieli klasztorów naszych Mniszek: trzy z Ameryki Łacińskiej oraz po dwie z Afryki, Anglii, Dalekiego Wschodu, Europy Centralnej, Francji, Hiszpanii, Indii i Włoch.

Świecki Zakon Karmelitów Bosych reprezentować będą cztery osoby: Delegat Generalny OCDS oraz trzech przedstawicieli wspólnot.

W pracach Kapituły pomagać będzie dwóch Sekretarzy Generalnych, Ekonom Generalny, czterech tłumaczy (na język angielski, francuski, hiszpański i włoski), jedna osoba odpowiedzialna za stronę Web i informację oraz jeden pomocnik.

Ogółem z okazji 91. Kapituły Generalnej Zakonu Braci Bosych Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel spodziewanych jest w CITEs w Ávila 102 uczestników głosujących, 4 uczestników bez prawa głosu w wyborach, 9 osób pomagających oraz 19 przedstawicieli Mniszek i 4 przedstawicieli Zakonu Świeckiego. Razem 139 uczestników.

Polskie prowincje Zakonu będą reprezentować: Prowincjałowie o. Łukasz Kansy i o. Tadeusz Florek, Socjusze o. Łukasz Kasperek i o. Karol Milewski oraz delegat Białorusi i Ukrainy o. Józef Kucharczyk.

Natomiast jeśli chodzi o ogólną liczbę braci narodowości polskiej uczestniczących w Kapitułe, to łącznie z Definitorem Generalnym o. Albertem Wachem i sekretarzem generalnym o. Rafałem Wilkowskim oraz z o. Florianem Florkiem, Socjuszem Prowincji Niemieckiej, będzie ich ośmiu, w tym siedmiu biorących udział w głosowaniach.

Za: karmelicibosi.pl

Kapituła Generalna - Czas ruszyć w drogę...

3 maj 2015

Pierwsza sesja Kapituły Generalnej odbyła się o godz. 17.00 W jej trakcie zostali przedstawieni przez Sekretarza Kapituły o. Silvano wszyscy jej uczestnicy, a następnie o. Generał poddał pod głosowanie proponowany plan dnia oraz program najbliższych trzech tygodni z wyszczególnionymi tematami, które będą przedmiotem dyskusji w dziewięciu grupach geograficzno-językowych.

Zaraz po zakończeniu tego spotkania Kapitularni udali się do Klasztoru La Santa, aby tam uczestniczyć w uroczystych śpiewanych

nieszporach oraz w Eucharystii, której przewodniczył Biskup Ávila Jesús García Burillo.

W swojej homilii nawiązał do trzech Słów z dzisiejszej liturgii mszalnej wskazując na trzy wyzwania stojące przed nami: świętość („Trwajcie we Mnie, a ja w was trwać będę” J 15, 4), wzajemna miłość braterska („...nie miłujemy słowem i językiem, ale czynem i prawdą” 1J 3, 18) oraz zapał misyjny („Szawel [...] z siłą przekonania przemawiał w Damaszku w imię Jezusa” Dz 9, 27), tak drogie naszej Świętej Matce.

Z kolei na koniec Mszy św. o. Generał zwrócił się do zebranych ze słowem zachęty, abyśmy nie zawężając horyzontów naszego spojrzenia, mimo naszej słabości, mieli odwagę prosić o wielkie rzeczy i wierzyć że się dokonają („Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, poprosicie, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni.” J 15, 7), licząc na obfite owoce, których upatrywać mamy nie tyle w sukcesach, co w owocach Ducha Świętego. Zgodnie z tym, co Jezus powiedział Świętej Teresie, mamy siebie szukać w Nim, w przeciwnym razie nie będziemy w stanie siebie odnaleźć, ani zrozumieć jaki kierunek drogi obrać. To bowiem, co dokonało się w Człowieczeństwie Chrystusa, dokonało się także w naszym, choć aby siła daru Miłości mogła się objawić, potrzebne jest przycięcie niektórych pędów, otwarcie nowych bram i okien na Boga i na ludzi. Przypomniał też wszystkim o duchowej obecności Braci, Mniszek i Świeckich naszego Zakonu towarzyszących nam swoją modlitwą.

o. Karol Milewski

Kapituła Generalna - Relacja z dnia skupienia

5 maja 2015

Ponownie jesteśmy z wami po wczorajszym dniu skupienia, ciszy i modlitwy, zorganizowanym przez Komisję Przygotowawczą Kapituły, w którym zgodnie z planem uczestniczyli wszyscy Kapitularni.

Zaczął się on poranną modlitwą Jutrzni o godz. 8.00 i rozmyślaniem, które trwało do 9.00, do śniadania. Przygotowaniem liturgii tego dnia zajęła się grupa języka włoskiego.

Podczas skupienia, które rozpoczęło się o 10.00, towarzyszyły nam rozważania naszej siostry z Karmelu Świeckiego z Wenezueli, Myrny Torbay, według następującego programu:

- 10.00 1. medytacja motywująca: Królowa i Piękno Karmelu – Nasza tożsamość
- 12.30 2. medytacja motywująca: W posłuszeństwie Jezusowi Chrystusowi – Miłość miłosierna
- 17.00 3. medytacja motywująca: Milczenie i przeżywanie własnego wnętrza
- 17.45 Czas na osobiste przeżycie ciszy i modlitwę
- 19.30 Godzina święta w oparciu o tekst poezji św. Teresy Dla Ciebie się narodziłam
- 20.30 Nieszpory

Eucharystia miała miejsce o godz. 13.00, a przewodniczył jej o. Emilio Martinez.

Myrna przekazała nam zachętę do tego, byśmy zawierzyli wszystkie nasze uczucia i pragnienia naszej Matce, Dziewicy Maryi, aby to Ona uczyła nas czerpać życie z Chrystusa i dawać je dla innych. Nie do przecenienia jest w tym rola ciszy, jako świadomej rezygnacji z głosów, które odciągają nas od prostoty miłości miłosiernej – Oblicza Boga, takich jak oczekiwania, przyzwyczajenia, pełnione funkcje, ambicje, owoce własnego zaangażowania...

O. Emilio zaprosił nas do modlitwy, jako miejsca odnalezienia naszej pierwszej miłości do Chrystusa, i rozpoczynając od niej nawiązać na nowo więzi prawdziwie braterskie między nami.

Przypominamy, że **aktualny materiał fotograficzny** można przejrzeć na twisterze Kurii Generalnej (<https://twitter.com/ocdcuria>) oraz na oficjalnej stronie Kapituły Generalnej w zakładce [Galeria](#).

Kapituła Generalna - Sprawozdanie Ojca Saverio Cannistrà

6 maj 2015

Witamy was ponownie, by podzielić się tym, czym nasza Kapituła żyła w dniu wczorajszym.

Oprawa Eucharystii, modlitwy Jutrzni i całej liturgii powierzona została grupie z Ameryki Łacińskiej. Odprawiliśmy mszę św. wotywną o Świętym Janie od Krzyża. Przewodniczył jej o. Marcos Juchem (Brazylia) z dwoma koncelebransami: o. Gonzalo Zapata (Kolumbia) i o. Ricardo Perez (Melsyk).

O. Ricardo w słowach, którymi zwrócił się do nas w homilii, przypomniał o tym, jak ważne jest dzisiaj dla każdego chrześcijanina żyć według tego, kim jest, i umieć własnym życiem przekazać wartości Ewangelii. Oczywiście, nie jest to zawsze łatwe, tym bardziej w naszych czasach, ale przesłanie Świętego Jana od Krzyża stanowi dla nas światło, które

uczy przechodzenia z odwagą przez „noce” naszego życia, naszej wiary i te obecne w naszych społeczeństwach, aby nie ustać w drodze aż do spotkania z Tym, który nas powołał.

Na rozpoczęcie dnia – jak również pod koniec obiadu – daliśmy wyraz radosnemu świętowaniu urodzin naszego brata Józefa Elamparayil, Prowincjała prowincji Malabarskiej (Indie).

O godz. 10.00 przed południem (*dla Hiszpanów to jeszcze „rano” – przyp. tłum*) w auli kapitularnej rozpoczęła się druga sesja Kapituły, zawierająca sprawozdanie ojca Generała Saverio Cannistrà o stanie Zakonu. Zajął ono praktycznie całą pierwszą połowę dnia i zostało podzielone na trzy części: w pierwszej z nich przedstawił drogę przebytą przez minione sześć lat przez zarząd Zakonu, w drugiej skupił się na „sytuacji, w której – wnioskując z naszych doświadczeń – znajdujemy się obecnie”, a w ostatniej nakreślił kilka wskazówek i perspektyw, zgodnie z którymi należałoby podążać dalej, biorąc też pod uwagę to, co w tych dniach wyłoni się z obrad Ojców kapitularnych.

Ojciec Saverio podziękował za zaufanie, jakim darzył go Zakon podczas tych sześciu lat. Było ono dla niego nie tyle znakiem urzędu, który należy pełnić, ile doświadczeniem poczucia rodziny, dającym możliwość kosztowania w każdym momencie życia braterskiego, radości, nadziei i marzeń, jak również naturalnie możliwość udziału w bólach, smutkach i cierpieniach dotykających całą rodzinę.

Kiedy przyszedł moment na głosy z sali, kilku Kapitularnych podziękowało ojcu Saverio za jego sprawozdanie, za jasność i szczerość całego wywodu i za pozostawienie nam drogi otwartej ku nadziei, która ma nas jako Zakon podtrzymywać we wspólnym podążaniu ku przyszłości.

Po południu, poczynawszy od godziny 16.00, zostały przewidziane spotkania w grupach geograficzno-językowych, podczas których każda z nich mogła podzielić się uwagami na temat tego, co przedstawił nam ojciec Generał, jak również miała okazję do swobodnego omówienia wyborów Generała przewidzianych na dzień 7 maja.

(Tłum. za www.carmelitaniscalzi.com)

Kapituła Generalna - Sprawozdanie ekonomiczne

7 maj 2015

Wierni naszemu postanowieniu jesteśmy ponownie z Wami, aby dzielić się tym, co dzieje się na naszej Kapitule Generalnej.

Wczorajszy dzień 6 maja rozpoczęliśmy, jak inne, modlitwą jutrzni i odprawieniem mszy św. Tym razem była kolej naszych braci z prowincji indyjskich, którzy poprowadzili liturgię posługując się głównie językiem angielskim – choć w śpiewie nie zabrakło i malajalam i tamil. Eucharystii przewodniczył ojciec Augustine Mulloor, a pierwszymi koncelebransami byli ojcowie Augustine Mangalathil (Delhi) i Charles Serrao (Karnataka-Goa).

O. Mulloor w swojej homilii przypomniał nam, że powinniśmy nasze życie i nasze słowa przeżywać i wypowiadać wpatrując się zawsze w Maryję, aby to Ona nieustannie kierowała naszym pragnieniem należenia do Boga, i aby wszystkie nasze działania zarażone były miłością i pokojem, które znajdujemy w Panu. Ważnym wątkiem podjętym przez o. Augustine była też kwestia otwarcia się Apostoła Piotra – apostoła należącego do centrum Kościoła – na potrzeby i wrażliwość Apostoła z peryferii i całej jego wspólnoty, wrażliwość odwzajemniona, której w kontekście wielokulturowości tak bardzo potrzebuje dziś nasz Zakon.

Po śniadaniu i po wezwaniu – już w auli kapitularnej – Ducha Świętego, rozpoczęły się prace tego nowego dnia, poświęconego ekonomii Zakonu.

O. Attilio Ghisleri, Ekonom generalny, zaczął od uwagi, że również nasza rodzina zakonna odczuła efekty panującego do dziś kryzysu, który tak bardzo dotknął wiele miejsc, w jakich jesteśmy obecni. Mimo wszystko jednak, przyznając że nie jesteśmy Zakonem posiadającym wielkie zasoby finansowe, wskazał na fakt, iż bilans ekonomiczny ostatnich lat jest dodatni, a to dzięki hojności różnych prowincji Karmelitów bosych oraz solidarności naszych mniszek Karmelitanek bosych, pozwalających rozwiązać wiele problemów, z którymi boryka się Centrum Zakonu, śpieszyć z pomocą innym prowincjom, nie zapominając o sytuacji wielu naszych młodych w trakcie formacji w krajach rozwijających się.

Po sprawozdaniu Ekonoma generalnego, praktycznie aż do obiadu, czas zajęły pytania, z których niektóre skierowane były bezpośrednio do o. Attilio, inne, o szerszym znaczeniu, wymagały zabrania głosu przez ojca Saverio, jako że odnosiły się po części do jego wczorajszego sprawozdania o stanie Zakonu. Wieczorem odbyły się zwyczajne spotkania w grupach geograficzno-językowych, w trakcie których dzielono się uwagami o problemach i nadziejach obecnych w każdym okręgu Zakonu.

(Tłum. za www.carmelitaniscalzi.com)

O. Saverio Cannistrà wybrany Generałem Zakonu na kolejne sześć lat

7 maj 2015

W trakcie porannej sesji, otrzymując w drugim głosowaniu większość 2/3 głosów, Przełożonym Generalnym Zakonu Braci Bosych Najśw. Maryi Panny z Góry Karmel został wybrany na kolejne sześć lat **o. Saverio Cannistrà od Najświętszego Serca**.

Pierwszy raz pełnił ten urząd po wyborze na Kapitułę Generalnej w Fatimie w 2009 roku.

Urodził się w kalabryjskim mieście Catanzaro 3 października 1958 r. Ukończył studia filologiczne w Szkole Normalnej w Pizie, a następnie podjął pracę w wydawnictwie Einaudi.

Wstąpił do nowicjatu Prowincji Toskańskiej (Włochy) Zakonu Karmelitów Bosych w roku 1985, pierwsze

śluby zakonne złożył 17 września 1986 r, a Profesję uroczystą w roku 1990. Został wyświęcony na kapłana 24 października 1992 r.

Doktoryzował się w dziedzinie Teologii Dogmatycznej na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie, jest członkiem Włoskiej Konferencji Teologicznej (obszar Południowych Włoch) i uczestniczył w wielu kongresach Zakonu. Znający wiele języków, wykładał na Wydziale Teologicznym *Teresianum* w Rzymie, a w ostatnim czasie był profesorem Chrystologii i Antropologii teologicznej na Wydziale Teologicznym Środkowych Włoch koło Florencji.

W roku 2008, na Kapitułę Prowincji Toskańskiej, o. Saverio został wybrany po raz pierwszy Przełożonym Prowincjalnym.

Prosimy Was o modlitwę za naszego brata o. Saverio i wzywamy Świętą Teresę, aby z nieba pomogła mu dalej kierować krokami naszej rodziny po drogach, które doprowadzą nas do Boga, i abyśmy wszyscy razem z nią umieli naszym życiem pokazać że *Tylko Bóg wystarcza*.

(Tłum. za www.carmelitaniscalzi.com)

Program prac na drugą część Kapituły

7 maj 2015

Witamy Was, Bracia, ponownie, po tym, jak w wielkiej radości przekazaliśmy Wam przed południem wiadomość o reelekcji ojca Saverio Cannistrà na Przełożonego Generalnego naszego Zakonu na kolejne sześć lat.

Po południu, o godz. 16.00, spotkała się Rada prezydialna Kapituły z jej Przewodniczącym, o. Saverio, aby omówić dalszą część obrad, których główna treść skupi się wokół Instrumentum Laboris (Dokumentu Roboczego) opracowanego przez Komisję przygotowawczą.

W skład Rady prezydialnej wchodzi: o. General, jeden z członków dawnego Definitorium, o. Albert (Polska) i po jednym przedstawicielu z każdej grupy geograficzno-językowej. Afrykę reprezentuje o. Roger Tshimanga (Kongo), Indie – o. Charles Serrao, Amerykę Łacińską – o. Ricardo Perez (Meksyk), grupę anglojęzyczną – o. Ramiro Casales (USA), Azję Wschodnią – o. Thomas Lim (Singapur), Europę Centralną – o. Tadeusz Florek (Polska), Półwysep Iberyjski – o. Carmelo Hernández (Hiszpania), grupę frankofońską – o. Marie-Philippe (Francja) i Włochy – o. Arnaldo Pigna.

Z kolei o godz. 17.00, w auli kapitułarnej, nowo wybrany o. General przedstawił Dokument Roboczy całemu gremium, tłumacząc metodę, według której toczyć się będzie nad nim przez najbliższe dni nasza dyskusja.

Wyjaśnił też między innymi, że skoro ostatnie lata poświęciliśmy na przygotowanie 500-Lećcia Narodzin Świętej Teresy od Jezusa czytając jej pisma, nie należy teraz przechodzić nad tym do porządku dziennego. Czeką nas bliższe przyjrzenie się naszemu życiu oraz wzajemne poszukiwanie motywacji do tego, aby rozniecić z nową siłą płomień charyzmatu przekazanego nam przez Pana.

Kapitułarnym przekazane zostały umieszczone na siedmiu fiszkach wstępne opracowania tematów, których rewizją zajmą się poszczególne grupy geograficzno-językowe. Dotykają one takich kluczowych kwestii jak: więź z Bogiem i z braćmi, wspólnota, apostołat, misje, nasze siostry Karmelitanki bose, relacje z Karmelem Świeckim i naszymi grupami laikatu, formacja, promocja powołań i studia itd. Mają one na celu dostarczenie nam przewodnich linii – podstaw do refleksji przez najbliższe sześć lat (opartych na naszych Konstytucjach i na odniesieniach do aktualnego nauczania Magisterium oraz na czerpanych z życia doświadczeniach), które pomogą nam podążać według stylu Teresy, w wierności Kościołowi i z wrażliwością na otaczający nas świat.

Praca Kapituły będzie wyglądała następująco: na pierwszej porannej sesji dwóch koordynatorów – zostali nimi mianowani ojcowie Da-

niel Chowning (Prow. Washington) i Francisco Javier Mena (Komisariat Karaibów) – streści efekt pracy poszczególnych grup z popołudnia poprzedniego dnia, a na drugiej sesji przedstawiana będzie kolejna fiszka do opracowania w grupach na sesjach popołudniowych dnia bieżącego.

Jeszcze dziś wieczorem, po kolacji, w auli kapitułarnej miał miejsce koncert dedykowany Ojcu Generalowi przez miejscowy zespół muzyczny, który zaprezentował program zawierający deklamowane i śpiewane teksty poezji św. Teresy.

Natomiast jutro (w piątek) z samego rana, o 8.30, w kościele na miejscu narodzin Świętej (La Santa), odprawimy uroczystą modlitwę Jutrzni oraz Mszę św. dziękczynną za wybór Przełożonego Generalnego o. Saverio Cannistrà.

Do ponownego spotkania na tych internetowych łamach! Łączcie się z nami modlitwą, którą z miłością odwzajemniamy!

(Tłum. za www.carmelitaniscalzi.com)

Pielgrzymka biskupów do Avili w 500. rocznicę urodzin św. Teresy

27.04.2015

Św. Teresa jest wspaniałym darem Boga dla ludzkości – powiedział przewodniczący Hiszpańskiej Konferencji Biskupiej kard. Ricardo Blázquez. Stał on na czele pielgrzymki do Avili episkopatu swego kraju, który w ten sposób włączył się w obchody 500. rocznicy św. Teresy od Jezusa.

Na zakończenie wiosennej sesji plenarnej 78 hiszpańskich biskupów udało się w pielgrzymce do Avili – rodzinnego miasta tej wielkiej świętej i doktora Kościoła. Teresy. – Św. Teresa jest wspaniałym darem Boga dla ludzkości – powiedział w homilii kardynał. Przypomniał, że pozostawiła ona po sobie „bezcenne dziedzic-

two: życie i duszę, jakie odkrywamy w jej pismach, córki i synów, którzy wcielają w życie jej wielkie dzieło reformy, wreszcie jej dzieła napisane pięknym językiem hiszpańskim, które są żywą księgą”.

Zdaniem przewodniczącego episkopatu św. Teresa przypomina nam o „niebezpieczeństwie przeciętności”. – Jej doświadczenie może nas skorygować i umocnić w naszym oddaniu się Bogu – stwierdził kaznodzieja. Dodał, że ta mistyczka z Avili mówi obecnemu pokoleniu, że „niezadowolenie naszej kultury wynika z nieznajomości Boga”.

Biskupi hiszpańscy odwiedzili w Avili wszystkie miejsca związane ze św. Teresą. Pielgrzymkę zakończyła modlitwa w klasztorze św. Józefa, który stoi u początków reformy zakonu karmelitańskiego, rozpoczętej przez św. Teresę.

Za: www.deon.pl

Rodziny i młodzież świętowały jubileusz św. Teresy w Hiszpanii

18 kwietnia br. do Ávila przybyła krajowa pielgrzymka rodzin z okazji 500-lecia urodzin św. Teresy. W sumie ponad 200 rodzin z różnych stron Hiszpanii. Natomiast miejscowa młodzież zorganizowała Festiwal Młodych (Ávila Young Festival), który cieszył się dużym zainteresowaniem.

Do Ávila przybyło ok. 500 osób z Chrześcijańskiego Ruchu Rodzin (Movimiento Familiar Cristiano). Pielgrzymi zwiedzili miejsca związane ze św. Teresą, a w klasztorze św. Józefa modlili się wspólnie z karmelitanami. Ważnym momentem była Eucharystia w miejscowej katedrze. Bp Jesús García Burillo podkreślił troskę Kościoła o rodziny oraz znaczenie św. Teresy jako nauczycielki modlitwy. Rodzina jest właśnie pierwszą szkołą

modlitwy – zaznaczył ordynariusz Avili. Na zakończenie Eucharystii odczytano specjalny manifest na rzecz rodziny.

Z kolei awileńska młodzież zorganizowała w tym dniu Festiwal Młodych. Podobnie jak św. Teresa, młodzież wyszła na ulice miasta, aby podzielić się wiarą i radością z mieszkańcami i rówieśnikami. Organizatorzy zaprosili także na Europejskie Spotkanie Młodych, które odbędzie w sierpniu w ramach obchodów 500-lecia urodzin św. Teresy.

Za: Radio Watykańskie

Ponad siedemdziesięciu Karmelitów Bosych odprawiło rekolekcje w Wadowicach

Polscy karmelici bosi z krakowskiej i warszawskiej prowincji zakonnej, pracujący w Ojczyźnie, na Białorusi, Łotwie i Słowacji, a nadto w Niemczech, w Stanach Zjednoczonych i we Włoszech, zgromadzili się w dniach 13-18 kwietnia Karmelitańskim Domu Rekolekcyjnym w Wadowicach, aby w Roku Jubileuszowym Pięćsetlecia Narodzin św. Teresy od Jezusa i Roku Życia Konsekrowanego odnowić się duchowo poprzez uczestnictwo w rekolekcjach zakonnych. Przewodniczył im o. Albert Wach, definitór generalny zakonu z Rzymu, a tematyka refleksji dotyczyła cnót chrześcijańskich. Arystotelesowska definicja cnoty, jako stałej zdolności czynienia dobra („habitus operativus bonus”), przejęta przez św. Tomasza z Akwinu, została przez rekolekcyjnistę ubogacona myślą terezańską. Wszak – jak przypominał on na samym początku nauk rekolekcyjnych – św. Teresa od Jezusa w swoich pismach aż 375 razy używa rzeczownika „cnota” i 45 razy przymiotnika „cnotliwy”, nie licząc nazw poszczególnych cnót.

Rekolekcje były także czasem intensywnej modlitwy i okazją do zacieśnienia bliższych relacji pomiędzy zakonnikami obu polskich prowincji karmelitańskich. Od podziału prowincji ogólnopolskiej na dwie prowincje niezależne, tj. krakowską i warszawską, upłynęło już bowiem 22 lata, a więc wyrosło nowe pokolenie współbraci w powołaniu. Na rozpoczęcie i na zakończenie rekolekcji przybył także przełożony prowincjalny z Krakowa, o. Tadeusz Florek. Natomiast prowincjała z Warszawy reprezentował o. Jakub Kamiński, radny prowincjalny. W trakcie trwania rekolekcji celebrowano także srebrny jubileusz profesji br. Tadeusza Stanewicza z Gorzędzija k. Gdańska, co było okazją do odnowienia ślubów zakonnych i braterskiej agapy na zakończenie rekolekcji.

Druga tura rekolekcji prowincjalnych dla zakonników, którzy nie mogli przybyć teraz, odbędzie się w dniach 31 sierpnia – 5 września, także w Wadowicach.

*o. dr hab. Szczepan T. Prażkiewicz OCD
kronikarz wadowickiego klasztoru karmelitów bosych*

Proces beatyfikacyjny „polskiej Teresy od Jezusa”

24.04.2015

Diecezjalny etap procesu beatyfikacyjnego służebnicy Bożej Teresy od Jezusa (Marianny Marchockiej), karmelitanki bosej, został zamknięty 24 kwietnia w kaplicy Arcybiskupów Krakowskich w Krakowie.

Obok procesu Kunegundy Siwiec – członkini świeckiego zakonu karmelitańskiego z beskidzkiej Stryszawy – to jeden z dwóch procesów beatyfikacyjnych polskich karmelitanek, które się obecnie toczą.

Formalnego zamknięcia dochodzenia diecezjalnego w procesie beatyfikacyjnym „polskiej Teresy od Jezusa” – karmelitanki z XVII wieku – dokonał w piątek metropolita krakowski kard. Stanisław Dziwisz, który z tej okazji pogratulował wszystkim karmelitankom i zachęcił do wierności ich kontemplacyjnemu powołaniu w Kościele. Na uroczystości obecni byli m.in. członkowie Trybunału Kościelnego oraz Komisji Historycznej, cenzorzy, kanclerz kurialny, prowincjał karmelitów, liczni kapłani, zakonnicy i zakonnice, a także krewni i promotorzy świętości karmelitanki bosej spod Zakliczyna.

Zwracając się do obecnej na uroczystości przeoryszy klasztoru sióstr karmelitanek bosych w Krakowie M. Grażyny od Miłości Bożej (Kaweckiej) OCD, metropolita krakowski przypomniał, że służebnica Boża Teresa od Jezusa Marchocka to przedstawicielka pierwszego pokolenia polskich karmelitanek bosych.

– Pragnę przesłać waszemu klasztorowi, w którym spoczywają doczesne szczątki kandydatki na ołtarze, a także wszystkim klasztorom sióstr karmelitanek Bosych w Polsce, jak również polskim klasztorom na Słowacji, na Ukrainie, w Kazachstanie, na Syberii i w krajach podbiegunowych, tj. na Islandii i w Norwegii, moje gratulacje i słowo zachęty do wierności waszemu kontemplacyjnemu powołaniu w Kościele – powiedział kardynał. Wyraził też radość, że w Jubileuszowym Roku 500-lecia Narodzin św. Teresy od Jezusa i Roku Życia Konsekwowanego dokonał się tak ważny krok w procesie beatyfikacyjnym Matki Teresy Marchockiej.

O. dr hab. Szczepan T. Prażkiewicz OCD, postulador w procesie, zaznaczył, że do wystąpienia z prośbą do kardynała o rozpoczęcie dochodzenia przekonała karmelitów bosych, „niegasnąca, mimo upływu czasu, sława świętości tej karmelitanki”.

– Wszak bezpośrednio po jej śmierci, przy poparciu króla Jana Kazimierza, chciano doprowadzić do otwarcia jej procesu beatyfikacyjnego, w czym przeszkodziły wojny i upadek państwa. Po kasacji klasztoru warszawskiego przez zaborców w 1818 r., karmelitanki bose udając się do Krakowa zabrały ze sobą ciało swojej Fundatorki. Odtąd miejscem jej spoczynku stał się krakowski klasztor sióstr przy ul. Kopernika, skąd opinia o jej świętości nie przestała się szerzyć – relacjonował zakonnik, dziękując kardynałowi za to, że nie odrzucił prośby władz zakonnych.

O. Prażkiewicz wezwał na koniec „do wypraszania za przyczyną służebnicy Bożej u dobrego Boga cudu, tj. zjawiska niewytłumaczalnego z punktu widzenia naszej wiedzy, które stanowiłoby nadprzyrodzoną pieczęć nad świętością jej życia i pozwalałoby Ojcu Świętemu zaliczyć ją w poczet błogosławionych”.

Marianna Marchocka urodziła się 25 czerwca 1603 r. we wsi Stróże k/Zakliczyna. W wieku 17 lat wstąpiła do klasztoru karmelitanek bosych w Krakowie, skąd w 1642 r. wyjechała jako przełożona na fundację do Lwowa, a następnie w 1649 r. była fundatorką klasztoru w Warszawie, gdzie zmarła w opinii świętości 19 kwietnia 1652 r. Jest autorką „Autobiografii mistycznej”, która do dziś przyciąga uwagę teologów duchowości i mistyki chrześcijańskiej.

Starania beatyfikację karmelitanki, udaremniane na skutek zaborów i wojen, rozpoczęto formalnie w archidiecezji krakowskiej 21 grudnia 2007 roku. Akta dochodzenia diecezjalnego, zostaną przekazane Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie.

Po uroczystości w kaplicy Arcybiskupów Krakowskich w krakowskim kościele klasztornym sióstr karmelitanek bosych ks. Andrzej Scąber, kierownik referatu spraw kanonizacyjnych krakowskiej kurii metropolitalnej, przewodniczył Mszy św. i w intencji beatyfikacji służebnicy Bożej. Eucharystię koncelebrował m.in. o. Tadeusz Florek OCD, prowincjał krakowskiej prowincji Zakonu Karmelitów Bosych.

Za: www.deon.pl

W dniu 9 kwietnia przypadała druga rocznica śmierci śp. o. prof. dr. hab. Benignusa Józefa Wanata, długoletniego przełożonego prowincjalnego Polskiej, a od 1993 r. Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych i wykładowcy Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II (wcześniej Papieskiej Akademii Teologicznej), jako historyk Kościoła i historyk sztuki. Z tej okazji 9-10 kwietnia odbyła się na UPJPII dwudniowa Konferencja naukowa poświęcona pamięci tego wybitnego karmelity bosego.

Konferencja, pod wymownym tytułem „W kręgu kultury zakonnej”, miała miejsce w budynku uniwersytetu przy ul. Bernardyńskiej 3 w Krakowie. Poprzedziła ją Eucharystia pod przewodnictwem o. dr. Łukasza Kasperka OCD, wiceprowincjała Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych, za śp. o. Benignusa.

Inaugurując konferencję, ks. prof. dr. hab. Jan Szczepaniak, dziekan Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego powiedział, że jest ona wyrazem hołdu śp. o. prof. Benignusowi Wanatowi, a także znakiem, że pozostawił uczniów i kontynuatorów swych dociekań prawdy historycznej i propagacji piękna sztuki kościelnej. Z kolei o. dr. Mariusz Jaszczyszyn OCD z Poznania, długoletni współpracownik o. Benignusa, odczytał wspomnienia rodzinne ks. mgr. Edwarda Wanata, najmłodszego brata o. Benignusa, salwatorianina, byłego wiceprowincjała salwatorianów w Polsce, duszpasterzującego dziś jako proboszcz w Szkocji. Duch religijny i patriotyczny w wielodzietnej rodzinie Wanatów z Frydrychowic k. Wadowic był bardzo mocny i moglibyśmy sobie życzyć, aby na naszej polskiej ziemi żyło więcej rodzin pokroju rodziny Wanatów.

W sesji wspomnieniowej nt. o. Benignusa, głos zabrało jeszcze troje prelegentów: mgr lic. Inga Platowska-Sapetowa z Łańcuta omówiła artystyczną fotografię o. Wanata z Chrystusem „Ecce Homo” w tle, autorstwa mgr. Jacka Praśkiewicza z Kiele; mgr inż. arch. Adam Sapeta z Rzeszowa przedstawił referat pt. „Architektura militaris w dziele o. Benignusa”, a o. dr hab. Szczepan T. Praśkiewicz OCD z Wadowic zreferował zaangażowanie o. prof. Wanata w propagowanie kultu św. Rafała Kalinowskiego.

W pozostałych wystąpieniach prelegenci z wielu ośrodków naukowych (Uniwersytet Jagielloński, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Uniwersytet Śląski, Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Uniwersytet Rzeszowski, Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk, Fundacja „Pro Patria”, Vistula University, Karmelitański Instytut Duchowości) poruszali zagadnienia dotyczące architektury, malarstwa, rzeźby i elementów wystroju kościołów i klasztorów karmelitańskich, karmelitańskich zbiorów archiwalnych, teologii habitu i szkaplerza karmelitańskiego oraz przesłania wybranych świętych Karmeli i innych rodzin zakonnych.

W pozostałych wystąpieniach prelegenci z wielu ośrodków naukowych (Uniwersytet Jagielloński, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Uniwersytet Śląski, Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Uniwersytet Rzeszowski, Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk, Fundacja „Pro Patria”, Vistula University, Karmelitański Instytut Duchowości) poruszali zagadnienia dotyczące architektury, malarstwa, rzeźby i elementów wystroju kościołów i klasztorów karmelitańskich, karmelitańskich zbiorów archiwalnych, teologii habitu i szkaplerza karmelitańskiego oraz przesłania wybranych świętych Karmeli i innych rodzin zakonnych.

Nie zapominajmy, że śp. o. Benignus Józef Wanat opublikował wiele książek i artykułów, zarówno naukowych jak i popularnych, związanych m. in. z dziejami klasztorów karmelitańskich i ich archiwaliów, dziejami kultu Matki i św. Józefa w Polsce oraz na wschodnich rubieżach dawnej Rzeczypospolitej. Dlatego materiał źródłowy analizowany przez badaczy był bardzo obszerny.

W sesji wzięli udział m.in. krewni śp. o. Benignusa z rodzinnych Frydrychowic oraz z Nysy, gdzie mieszkają ze swymi rodzinami jego brat Jan Wanat i siostra Zofia Mazur (zd. Wanat).

Sesja była godnym upamiętnieniem wielkiego kapłana i zakonnika, naukowca i duszpasterza, karmelity bosego.

o. dr hab. Szczepan T. Praśkiewicz OCD

Relikwia z Krwi św. Jana Pawła II u karmelitów bosych w Warszawie

W Niedzielę Dobrego Pasterza – wigilię I rocznicy kanonizacji św. Jana Pawła II, 26 kwietnia 2015 r., podczas uroczystej Eucharystii wprowadzono do kaplicy rektoralnej karmelitów bosych na Mokotowie w Warszawie relikwię z krwi św. Jana Pawła II.

Dar cennej relikwii otrzymał od ks. prał. Sławomira Odera, postulatora w procesie gloryfikacji św. Jana Pawła II w Kościele, o. Marian Stankiewicz OCD, rektor kaplicy i przełożony Kurii Prowincjalnej Warszawskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych.

Ceremonii wprowadzenia relikwii, podczas której ucałowali ją licznie zgromadzeni wierni, przewodniczył o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD, postulator Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych. W wygłoszonej homilii ukazał historię kultu relikwii w Kościele, współczesne dokumenty Stolicy Apostolskiej dotyczące czci relikwii świętych i błogosławionych oraz aktualność przesłania św. Jana Pawła II – dobrego Pasterza naszych czasów. Kaznodzieja zachęcił zgromadzonych do inspirowania się w życiu nauczaniem św. Jana Pawła II oraz dokonał poświęcenia obrazu Papieża z Rodu Polaków, pędzla warszawskiego artysty Jerzego Szajewskiego. Obraz będzie czczony w karmelitańskiej kaplicy w stolicy.

(inf. własna)

Jubileusz 25-lecia profesji zakonnej br. Tadeusza Stanewicza

Dnia 15 kwietnia 2015 roku, w kaplicy Wadowickiego Domu Rekolekcyjnego, na porannej Eucharystii, w obecności braci zgromadzonych na pierwszej turze międzyprowincjalnych jubileuszowych rekolekcji terezańskich, brat Tadeusz Stanewicz od Miłosierdzia Bożego odnowił swoje zakonne śluby i podziękował Bogu za 25 lat życia w zakonie Karmelitów bosych.

O. Jakub Kamiński, który przewodniczył mszy św., na jej koniec odczytał i wręczył Jubilatowi specjalne błogosławieństwo papieża Franciszka oraz życzenia napisane na tę okazję przez N. O. Prowincjała, a we własnych słowach podziękował mu za świadectwo jego pobożności wyrażającej się w wierności modlitwie i oddaniu pracy.

Brat Tadeusz ze swej strony wyraził wielką wdzięczność Bogu za powołanie, podziękował za dar dzisiejszej Eucharystii w jego intencjach oraz wszystkim obecnym za modlitwę.

o. Karol Milewski

U Braci w Usolu Syberyjskim

26 marca zakończyliśmy adaptację poddasza w naszym klasztorze w Usolu Syberyjskim. Powstały 2 dodatkowe celki, łazienka i oddzielne, długie pomieszczenie wydzielone z przestrzeni, która była ukryta za ścianą biblioteki. Pokój ten nazwaliśmy roboczo "kręgielnią".

Łazienka jest już wyposażona, celki prawie umeblowane. Zamówiliśmy jeszcze kilka ostatnich mebli. W sumie razem z małym pokojem na parterze i z całą prowincjalną (po o. Kasjanie) mamy teraz 4 cele gościnne. Wszystkich chętnych zapraszamy na mroźne zimy i upalne lata.

30 marca odwiedził nas arcybiskup Ivan Jurkowicz Nuncjusz Apostolski w Rosji wraz z ks. bp. Cyrylem Klimowiczem. Mówiliśmy o sytuacji Kościoła w Rosji i o naszej, karmelitańskiej posłudze. Przed pożegnaniem, zwiedzając nasz klasztor, ks. nuncjusz zajrzał też do wzmiankowanego długiego pomieszczenia i potwierdził jego przeznaczenie komentując tylko jednym słowem: Ooo! Bowling!

Dużą radością była dla nas Msza w. krzyżma, odprawiana tu wyjątkowo w Wielki Wtorek. Była to okazja do spotkania z duchowieństwem z bardziej odległych parafii. Wielu widziałem po raz pierwszych. Ale najmielszym akcentem zamykającym Wielki Tydzień był chrzest 70-letniej Róży z Jakucji. Pisałem o niej w poprzednim artykule. Mam też nadzieję, że w kolejnym napiszę coś więcej o nowym kandydacie, Eugeniuszu, który chce wstąpić do Karmelu. Mieszka na Krymie, więc na własne oczy jeszcze go nie widzieliśmy, ale na fotografiach dobrze mu patrzy z oczu.

Miłą wiadomością było też przyznanie nam przez o. Generała 4 tys. euro na dokończenie remontu poddasza. Wiadomość o tym przyszła 2 kwietnia. Pieniądze wkrótce też, więc nie był to spóźniony żart pryma-aprylisowy.

Ostatnie "info" to obchody 500-lecia urodzin św. Teresy od Jezusa - zorganizowane 8 kwietnia w klasztorze Sióstr Karmelitanek Bosych w Usolu. Więcej szczegółów na ten temat znajdziemy poniżej w artykule napisanym przez Siostry.

o. Roman Nowak

Parafia św. Pankracego na Mszy w Domus Sanctae Marthae

W piątek, 24 kwietnia o godz. 7.00, nasza rzymska parafia św. Pankracego została zaproszona na Mszę świętą do Domu a)w. Marty. Wraz z Proboszczem we Mszy mogło uczestniczyć 24 parafian reprezentujących różne sektory życia parafialnego. Parafianie czytali zarówno Słowo Boże, jak i służyli do Mszy świętej Papieżowi Franciszkowi.

Po Mszy świętej Papież usiadł obok parafian na krótki moment dziękczynienia.

Po modlitwie każdy z parafian został osobiście przyjęty przez Ojca Świętego w atmosferze bardzo rodzinnej, a przede wszystkim wesołej. Sekretarce Parafii powiedział, aby była jak Arka Noego - ma przyjmować wszystkich, radował się ogromnie z obecności Wspólnot Charyzmatycznych w naszej parafii, podkreślił ogromne znaczenie katechezy, popierając nowe jej formy wdrożone w San Pancrazio.

Atmosferę tego spotkania oddają najlepiej zdjęcia, które możecie zobaczyć na: <http://www.photovat.com/>.

o. Ernest Zielonka, proboszcz

Z Karmelu w Gnieźnie

W Gnieźnie ostatnie tygodnie są spokojne, bez szczególnych, przełomowych wydarzeń. Zmiany dokonują się bardziej w nas samych – intensywność wewnętrznego procesu nawrócenia w Wielkim Poście i w czasie Paschy, jak łatwo się domyślić, jeszcze wzrosła! Wiosna w ogrodzie przypomina nam o prawach życia: długo pulsuje w ukryciu, by wybuchnąć z siłą, której nie można powstrzymać!

W lutym odwiedził nas o. Wojciech Ciak (po raz pierwszy jako przeor poznański) oraz N. O. Piotr Neumann. Byliśmy bardzo wdzięczne za te spotkania, które ożywiły w nas poczucie przynależności do Rodziny Karmelu. 500-ne urodziny św. Matki Teresy świętowałyśmy z wielką radością. Eucharystii w tym dniu przewodniczył bp Bogdan Wojtuś. W czasie homilii ujawnił dużą znajomość karmelitańskiej duchowości i miłość do naszych świętych. Głosę św. Matki zacytował z pamięci, wg starego tłumaczenia. Najwyraźniej ta przyjaźń z Karmelem trwa od długiego już czasu! W czasie wielkiej rekreacji nie zabrakło urodzinowych akcentów. Siostry z nowicjatu przygotowały modlitewny taniec „Twierdza”, pełen symbolicznych gestów. Zgromadzenie również się zaangażowało, konstruując terezańskie krzyżówki. Rozwiązanie ich przyniosło nam dużo radości, zwłaszcza gdy odpowiedź nie była oczywista. Nie zabrakło również tradycyjnego losowania sentencji św. Matki, które przyjęłyśmy w duchu wiary. Z okazji Jubileuszu powstały kolejne ikony – św. Teresy i św. Jana. Mają zostać umieszczone w klasztorze (wybór miejsca trwa) i pobudzać nas do modlitwy.

Wielkanoc złączyła się ze wspomnieniem odchodzenia i pożegnania s. Marii rok temu. Jej śmierć w Wielki Czwartek miała wielki wpływ na nasze przeżycie Świętego Triduum. Myślimy o niej z wdzięcznością. Jej pogodna obecność oraz trud budowy i tworzenia tego domu są mocno wpisane w historię naszej wspólnoty. Świętecznym prezentem była dla nas w tym roku dwukrotna wizyta s. Marty John, Misjonarki Miłości. Pochodzi spod Gniezna, od lat posługuje w Etiopii. Dzieliła się tym, jak żyje. Opowiadała o bł. Matce Teresie, o swoich siostrach. Dała świadectwo zostawienia wszystkiego dla Ewangelii, dla Jezusa. I obudziła w nas pragnienie, by jeszcze bardziej wszystko zostawić dla Niego. To spotkanie okazało się ważnym elementem wspólnotowej formacji.

Pod koniec kwietnia, po wielomiesięcznej przerwie, podjęłyśmy na nowo próby śpiewu z p. Ewą Domałą. Przy tej okazji dowiedziałyśmy się, że została już nagrana płyta z karmelitańskimi śpiewami gregoriańskimi. Naszym Braciom z Poznania, którzy razem z Braćmi krakowskiej prowincji podjęli się tego zadania, serdecznie gratulujemy!

Z Karmelu w Tromsø

W sobotę, 18 kwietnia świętowałyśmy Jubileusz 25-lecia Profesji Zakonnej naszej s. Miriam od Chrystusa Pana, przełożony na ten czas, tak aby mogli przybyć zaproszeni goście z Polski i Czech. Uroczystą Eucharystię, podczas której Siostra Jubilatka odnowiła swoje Śluby Zakonne, sprawował w naszym kościele o. Sergiusz Niziński OCD, zaproszony specjalnie na tę okazję. W swojej homilii o. Sergiusz nawiązał do męczeństwa św. Agaty, która oddała swe życie za wiarę w Chrystusa i porównał jej ofiarę z ofiarą s. Miriam, która opuściła rodzinny dom i ojczyznę, aby pójść za głosem swego Boskiego Oblubieńca.

Na uroczystość jubileuszową przybyli ponadto: mama s. Miriam, Joanna Kołek, mama s. Bronisławy, Maria Zawisza oraz s. Stella, boromeuszka, rodzona siostra naszej Matki Fundatorki. Wzięli w niej również udział liczni wierni ze wspólnoty parafialnej w Tromsø.

Po uroczystej Eucharystii w kościele, spotkaliśmy się w rozmównicy na krótkim przyjęciu, podczas którego goście mogli złożyć Siostrze swoje życzenia i otrzymać pamiątkowe obrazki.

Wspólnotowe świętowanie przeciągnęło się na niedzielę następnego dnia, kiedy to mogłyśmy razem obejrzeć zarówno przez nas same przygotowane prezenciki, jak i te nadesłane z innych klasztorów, czy od rodziny i przyjaciół. Naszym szczególnym jubileuszowym darem dla Siostry było wykonanie utworu J. S. Bacha "Bist du bei mir" z podłożonymi przez nas słowami, zaczerpniętymi z Ewangelii wg. św. Mateusza: *"Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy utrudzeni jesteście"*. Jak się okazało, akurat tę Ewangelię Siostra wybrała na swoją jubileuszową Mszę Świętą.

S. Miriam od Chrystusa Pana (w świecie Renata Kołek) wstąpiła do Karmelu na Islandii 25 sierpnia 1988 roku. 20 stycznia 1990 r. złożyła tam Pierwsze Śluby Zakonne, i już kilka miesięcy później, 8 września 1990, przybyła wraz z grupą fundacyjną do Tromsø, by rozpocząć życie karmelitańskie na norweskiej ziemi. Tu, 20 października 1992 r. złożyła Śluby Wieczyste, jako jedna z pierwszych mniszek nowopowstałego Karmelu "Totus Tuus".

Wyrażając swoją wdzięczność Bogu Trójjedynemu za 25 lat konsekracji zakonnej, s. Miriam na obrazku pamiątkowym wybrała tekst z Ewangelii wg. św. Jana: *"Panie, do kogóż pójdziemy?...*

Ty jesteś Drogą, Prawdą i Życiem. A myśmy uwierzyli i przekonali się, że Ty jesteś Chrystus, Syn Boży. Ty masz słowa życia wiecznego".

21 kwietnia dane nam było gościć w naszym polarnym Karmelu Ks. Kardynała Kazimierza Nycza, metropolicę warszawskiego, który przyjechał na kilka dni do Norwegii, aby zapoznać się z sytuacją tutejszego Kościoła Katolickiego, którego aż 60 % stanowią aktualnie Polacy. W ciągu tej kilkudniowej wizyty Ks. Kardynał odwiedził Oslo, Trondheim i Tromsø.

Podczas pobytu w Tromsø Ks. Kard. Nycz odprawił Eucharystię w naszym kościele, którą współkoncelebrowali wraz z nim: pasterz naszej diecezji, ks. Bp Berislav Grgić oraz kapłani pracujący w diecezji, którzy licznie przybyli na to spotkanie.

W swojej homilii ks. Kardynał podkreślił rolę Zakonów Kontemplacyjnych w Kościele i przywołał słowa św. Naszej Matki Teresy, która nieustannie przypomina światu, że "Bóg sam wystarczy". Na koniec podziękował wszystkim siostrom i kapłanom za świadectwo wiary dawane na norweskiej ziemi. Jak podkreślił Ks. Kardynał katolicy z Polski mają swoją rolę w odradzaniu się Kościoła w Norwegii po Reformacji. Przypomniął, że naszym obowiązkiem jest dzielenie się Ewangelią i świadectwo, że Jezus Zmartwychwstał i żyje.

Po Eucharystii spotkałyśmy się z naszym czcigodnym Gościem w klasztornej rozmównicy, gdzie była okazja, aby porozmawiać zarówno o sprawach kościoła norweskiego jak i polskiego, oraz umocnić się i rozradować łaską powołania do życia konsekrowanego.

Usole Syberyjskie – Klasztor Trójcy Przenajświętszej

Przeżywając Triduum Paschalne towarzyszyłyśmy naszemu Panu w Jego cierpieniu. Modlitwa i post, doświadczenia własnej słabości przybliżały nas do Mistrza, który dobrowolnie przyjął na siebie mękę dla naszego zbawienia. Świętemu Triduum przewodniczył o. Roman Nowak OCD. Po wzniosłości Wielkiego Czwartku, po bólu i udręce Wielkiego Piątku, po ciszy Wielkiej Soboty zabrzmiało uroczyste Alleluja ogłaszające Zmartwychwstanie Zbawcy. Nasze słabe głosy przyłączyły się do radosnego śpiewu i nie ustają powtarzać: Chrystus Zmartwychwstał! Prawdziwie Zmartwychwstał!

Dnia 8 kwietnia odbyła się długo oczekiwana uroczystość jubileuszowa św. N.M. Teresy od Jezusa. Tego dnia w usolskim karmelu zebrali się liczni goście: kapłani irkuckiej diecezji, osoby konsekrowane oraz osoby zaprzyjaźnione z nami i z duchowością Karmelu. Mszy świętej przewodniczył ks. bp Cyryl Klimowicz. W słowie wygłoszonym do zebranych ks. Biskup podkreślił ogromną rolę, jaką odegrała w życiu całego Kościoła św. Teresa i zachęcił, by tak jak pisała Święta, uchwycić się krzyża obu rękoma. Celebrans przypomniał wartość, piękno i płodność modlitwy.

Po Eucharystii miała miejsce video – prezentacja, która w skrócie ukazała fundacyjną drogę Świętej. Zostały zaprezentowane fragmenty „Zamku wewnętrznego” w wykonaniu aktorki Leny Antonej z muzyczną oprawą Andrzeja Gedeona. Jak wcześniej pisałyśmy, Lena i Andrzej byli zaangażowani w nagranie audiobooku „Zamku wewnętrznego” w j. rosyjskim. Płyty z nagraniem książką oraz kopie ikony św. Teresy zostały rozdane wszystkim uczestnikom Uroczystości.

Po duchowym pokarmie zaprosiliśmy naszych gości na obiad. Następnie w rozmównicy odbyło się przyjacielskie spotkanie, podczas którego dzieliliśmy się swoimi wrażeniami.

Tymczasem powróciliśmy do codzienności życia zakonnego. Podziwiamy piękno budzącej się przyrody i same wpisujemy się w ten nurt słoneczny. Zaczynamy porządkować po zimie nasz ogród, mimo iż pogoda płata nam jeszcze przeróżne figle i wciąż musimy sobie uświadamiać, że na sadzenie i sianie roślinek jest jeszcze trochę za wcześnie. Jednak na eksperymenty nigdy nie jest za wcześnie i zmienna pogoda nie gasi naszego entuzjazmu.

Z Karmelu w Warszawie

Miesiąc kwiecień wraz z budzącą się do życia przyrodą, a w sercach nadzieją, przyniósł naszej Wspólnocie ważne wydarzenia, wkomponowane w radosny czas okresu wielkanocnego.

Samo Triduum Paschalne rozpoczęliśmy wraz z całym Kościołem uroczystą Mszą Wieczerzy Pańskiej, która sprawowana była w naszej kaplicy w Wielki Czwartek, 2 kwietnia o godz. 17 przez o. Karola Milewskiego OCD. W sposób szczególny tego dnia dziękowałyśmy Bogu za dar Eucharystii i Kapłaństwa, prosząc o świętość kapłanów i nowe powołania do wyłącznej służby Bożej. Po uroczystej Eucharystii, która podobnie jak całe Triduum zgromadziła w tym roku wyjątkowo dużą liczbę wiernych, odbyło się przeniesienie Najświętszego Sakramentu do symbolicznej Ciemnicy i całonocne czuwanie. Nabożeństwo Wielkopiątkowe, które poprowadził o. Janusz Dołbakowski CSsR rozpoczęliśmy tradycyjnie w naszej kaplicy o godz. 15. Obchodom Triduum towarzyszyły nasze zwyczajowe praktyki zakonne, takie jak: ścisłe milczenie, post, akty pokutne, całodobowe adoracje Najświętszego Sakramentu w Ciemnicy i przy Grobie Pańskim. Wigilia Paschalna a wraz z nią nasze świętowanie uroczystości Wielkanocnych rozpoczęła się w tym roku już o godzinie 20. O. Jacek Burnus CSsR, który wraz z o. Januszem celebrowali liturgię uroczystości, odśpiewał uroczyste *Exultet*. Liturgia Światła przypomniła nam, że Chrystus Zmartwychwstały jest światłem, które rozjaśnia ciemności grzechu i zła, rozpala nową nadzieję. Liturgia słowa – poprzez czytania biblijne tak ze Starego jak i Nowego Testamentu ukierunkowała nasze myśli ku wypełnieniu się historii zbawienia w Paschalnym Misterium Chrystusa. W Liturgii Chrzcielnej zaś, odnawiając nasze przyrzeczenia chrzcielne a zaraz po nich nasze śluby zakonne na nowo ożywiłyśmy w sobie pragnienie podążania za Chrystusem poprzez nieustannie nawracanie się i kroczenie w nowości życia. Zabrzmiało w końcu radosne „Alleluja” ogłaszające całemu światu zmartwychwstanie naszego Pana. Obchody Wigilii Paschalnej w naszej kaplicy zakończyła procesja rezurekcyjna kapłanów z Najświętszym Sakramentem i wiernych po zewnętrznym terenie przed Klasztorem, z którą nasza Wspólnota, pozostając w klauzurze, duchowo się łączyła.

Uroczystości wielkanocne to również, po wielkopostnej przerwie, okazja do spotkań w rozmównicy klasztornej z gośćmi czy najbliższą rodziną. Po niedzielnej Mszy Świętej udaliśmy się na świąteczne życzenia i rekreacyjne spotkanie z naszym kapłanem – o. Januszem Dołbakowskim, zaś w poniedziałek wielkanocny miałyśmy możliwość spędzenia świątecznej rekreacji z o. Markiem Kępińskim OCD, spowiednikiem klasztoru. Kościół przedłuża dzień uroczystości wielkanocnych o oktawę. W naszej Wspólnocie w sposób szczególny świętujemy uroczystości Wielkanocne przez trzy dni, jednak całą oktawą jest tym radosnym dniem uczynionym przez Pana, dniem Jego Zmartwychwstania, dniem triumfu nad śmiercią. W takim też duchu starałyśmy się ją przeżywać.

Oktawę Wielkanocną zakończyła Niedziela Przewodnia obchodzona jako Niedziela Miłosierdzia. Podczas porannej Mszy Świętej, dziękując za dar Bożego Miłosierdzia prosiłyśmy o potrzebne łaski dla całego świata. W tym roku Niedziela Przewodnia była w Kościele wyjątkowym wydarzeniem, gdyż papież Franciszek uroczystie zapowiedział w nią Rok Miłosierdzia – czas szczególnej łaski. Ma on rozpocząć się 8 grudnia. Papież ogłosił bullę „Misericordiae vultus” wprowadzającą wiernych w obchody tego Roku. Zapoznaliśmy się z jej treścią na wspólnotowych zebraniach.

24 kwietnia oficjalnie zakończono etap diecezjalny procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożej Matki Teresy Marchockiej. Z wielką wdzięcznością Bogu przyjęliśmy tę wiadomość od postulatora procesu – o. Szczepana Praśkiewicza OCD. Od niedawna ożywił się w naszej Wspólnocie kult Sługi Bożej. Modlimy się za jej przyczyną o potrzebne łaski, dla tych, którzy nas o to szczególnie proszą, zwłaszcza o zdrowie dla chorego na stwardnienie rozsiane chłopca – Daniela. Szerzymy również kult M. Marchockiej wśród wiernych, prowadzimy księgę łask otrzymanych za jej przyczyną. Każdego 19 dnia miesiąca sprawowana jest w naszej kaplicy Msza Święta w intencji rychłej beatyfikacji Sługi Bożej. Ufamy, że już niedługo będziemy mogły cieszyć się tą łaską.

Matka Teresa Marchocka przybyła z grupą siostr z Krakowa do Warszawy jako fundatorka Karmelu 21 maja 1649 r. Przez pewien czas siostry mieszkały w Pałacu Ossolińskich, jednakże z powodu inwazji szwedzkiej na Polskę musiały opuścić klasztor. Z wygnania powróciły do Warszawy w 1663 r. i po tymczasowym pobycie w wynajętym drewnianym dworze przeprowadziły się do nowego klasztoru w Pałacu Kazanowskich, 30 października 1663 r. Siostry dokonały przebudowy pałacyku, dostosowując go do warunków klauzurowych – w salonie urządzono kaplicę z trzema ołtarzami, część przeznaczoną dla siostr oddzielono wysokim murem, a salony przebudowano na cele zakonne. Nasze Siostry mieszkały tu do 1819 r., aż do kasacji klasztoru. Dziś w budynku tym mieści się hospicjum Stacji Opieki „Caritas”. Podczas modernizacji obiektu w 2007 r., po której budynek miał się zmienić w nowoczesny zakład opiekuńczo-leczniczy, w jednej z sal dokonano unikatowego odkrycia – w trakcie kucia ścian pod tynkiem robotnicy dostrzegli fragmenty napisów, dekoracji roślinnych i sylwetek postaci. Wstrzymano prace remontowe celem przeprowadzenia badań mających ustalić zakres występowania malowideł. Podczas prac odkrywkowych w jednym z pomieszczeń na piętrze, prawdopodobnie dawnej kaplicy Nowicjackiej, odkryto bogatą polichromię z czasu, gdy budynek był użytkowany jako klasztor, przedstawiającą postacie św. Teresy od Jezusa, św. Józefa, św. Jana od Krzyża oraz napis – słowa M. Teresy Marchockiej skierowane do jej

duchowych córek: „Córki moje najmilsze, chcę w was widzieć wielką doskonałość, ubóstwo i spólną miłość między wami. I jeśli tego pilnować będziecie, Bóg będzie was ratował i błogosławił”. Obecnie, po pracach renowacyjnych, pomieszczenie zostało przeznaczone na kaplicę dla chorych. Jednak nie tylko w tym pomieszczeniu, ale i w całym budynku dostrzegalne są ślady obecności Sióstr i elementy dawnego klasztoru – zachowała się oryginalna posadzka z tego okresu, sklepienie kolebkowe a nawet dawna krata oddzielająca chór od kaplicy, przez którą siostry podczas Mszy Świętej widziały ołtarz. Dzięki uprzejmości naszej znajomej pani konserwator p. Manueli Korneckiej, która zajmowała się prowadzeniem prac konserwatorskich budynku, miałyśmy możliwość akurat w tym miesiącu dokonać oglądu tych odkryć – pozostałości z dawnego klasztoru naszych sióstr. Pani konserwator udostępniła nam również zdjęcia z zrekonstruowanych przez nią ściennych malowideł. Niestety prace konserwatorskie zostały przerwane, głównie z braku dotacji na ten cel przeznaczonych. Ufamy, że zostaną wznowione i być może kiedyś w tym miejscu, uświęconym obecnością i modlitwą duchowych córek Matki Marchockiej na nowo rozkwitnie kult fundatorki Warszawskiego Karmelu.

Przełom kwietnia i maja w naszym Klasztorze przyniósł jeszcze jedną wzniosłą uroczystość, długo – bo ponad rok przez nas oczekiwaną. Do naszego Klasztoru zawitała Kopia Obrazu Matki Bożej Jasnogórskiej, która obecnie odbywa swoją peregrynację po Archidiecezji Warszawskiej. Sama peregrynacja miała miejsce 30 kwietnia i 1 maja, a więc na początku miesiąca szczególnie poświęconego Maryi. Poprzedziły ją specjalne, duchowe przygotowania Wspólnoty – nowenna oraz trzy wspólnotowe dni skupienia poprowadzone przez ojców paulinów. Duchowo łączyłyśmy się także z naszą Parafią p. w. św. Klemensa Hofbauera, która również gościła Ikony Maryi i przeprowadzała w tych dniach specjalne misje parafialne przygotowujące do peregrynacji.

Kopia Obrazu Matki Bożej Jasnogórskiej zagościła w kaplicy naszego Klasztoru, przeniesiona w procesji z pobliskiego kościoła parafialnego Ojców Redemptorystów 30 kwietnia, po godzinie 19. Peregrynację rozpoczęła uroczysta Msza Święta dziękczynna z prośbą o jej duchowe owoce, koncelebrowana pod przewodnictwem o. Marka Kępińskiego OCD przez Rektora Ojców Redemptorystów i Proboszcza naszej Parafii – o. Andrzeja Krygiera oraz o. Włodzimierza Mazura, kamilianina. W homilii o. Marek nawiązał do przemówień Prymasa Tysiąclecia oraz zapoczątkowanej przez niego idei peregrynacji Maryi w obrazie Jasnogórskim po naszej Ojczyźnie. Na zakończenie Eucharystii odmówiliśmy wspólnie Akt Zawierzenia Niepokalanemu Sercu Maryi, Królowej Polski, Matki Jasnogórskiej, zaś o godz. 21, łącząc się z Jasną Górą odśpiewaliśmy Apel oraz odmówiliśmy częśćkę różańca, którą wraz z rozważaniami ją poprzedzającymi poprowadził o. Kazimierz Jan Wąsik OH. Następnie Kopia Obrazu przeniesiona została do klauzury Klasztoru i umieszczona na specjalnie przygotowanym miejscu w naszym chórze, gdzie przywitałyśmy ją uroczystym śpiewem *Salve Regina*. Przez całą noc i kolejny dzień mogłyśmy być przy Maryi, ciesząc się Jej obecnością pośród nas. Maj, miesiąc w sposób szczególnie poświęcony Matce Bożej rozpoczęłyśmy czuwając przed Jej wizerunkiem. O godz. 5.30, łącząc się z Jasną Górą odśpiewaliśmy Godzinki o Niepokalanym Poczęciu NMP. O godz. 7.45 została odprawiona Msza Święta o Józefie Rzemieślniku, ze względu na przypadające w tym dniu wspomnienie. Przez cały dzień Maryja towarzyszyła nam w swym wizerunku, w aktach wspólnotowych i modlitwach osobistych, indywidualnych nawiedzeniach. Przychodziłyśmy do niej jak do Matki, zanosząc swe prośby i podziękowania, swoje ufne zawierzenie się Jej opiece. Mimo, że Obraz znajdował się w klauzurze klasztoru, i niewidoczny był z zewnątrz, przez cały dzień naszą kaplicę odwiedzali liczni wierni, przybyli tu nawet z odległych dzielnic Warszawy, by choć chwilę pomodlić się u stóp Maryi i powierzyć Jej swoje życiowe troski i radości. Duchowo trwaliśmy złączeni z nimi przed tronem naszej najlepszej Matki. Chwile spędzone z naszą Jasnogórską Matką pozostaną z pewnością długo w naszej pamięci. Lecz nadszedł czas rozstania. O godz. 15.30 odśpiewaliśmy uroczyste *Salve Regina* i przypadające na ten dzień I Nieszpory z Uroczystości Matki Bożej Królowej Polski, po czym Obraz został przeniesiony do kaplicy Klasztoru. O godz. 17 rozpoczęła się Msza dziękczynna na zakończenie peregrynacji, sprawowana przez o. Kazimierza Wąsika OH. W kaplicy zgromadzili się liczni wierni, zarówno z naszej parafii, jak i Parafii Dobrego Pasterza, do której miała się zaraz po Eucharystii udać Kopia Obrazu. Dziękowałyśmy Maryi za Jej obecność pośród nas prosząc jednocześnie o jak najobfitsze owoce peregrynacji Jej wizerunku w naszej Wspólnocie, Parafii, Archidiecezji i całej Ojczyźnie. Po homilii, w której o. Kazimierz podkreślił rolę Matki Maryi w życiu każdego chrześcijanina, odnowiliśmy nasze śluby zakonne, wdzięczne Bogu, iż dał nam łaskę w Roku Życia Konsekrowanego jeszcze raz powierzyć swe powołanie zakonne Maryi i u Jej stóp odnowić Akt Profesji. Na zakończenie Eucharystii wszyscy zebrani odnowili Śluby Jasnogórskie, oddając opiece Matki Najświętszej siebie, swoje rodziny i całą naszą Ojczyznę. Odśpiewaliśmy Apel Jasnogórski, po którym jeszcze kilka chwil trwaliśmy w milczeniu przed wizerunkiem Jasnogórskiej Pani. Uroczystości dobiegły końca.

Wspólnota łódzka OCD

Ostatni czas był dla naszej Wspólnoty bogaty w duchowe doświadczenia. 26 marca w odpowiedzi na apel Ojca świętego i Generała zakonu modliliśmy się o pokój na świecie. Wraz z Ojcami z łódzkiego klasztoru obchodziliśmy 500-lecie urodzin świętej Teresy od Jezusa, uczestnicząc wcześniej w triduum ku Jej czci. Łączyliśmy się w świętowaniu tego radosnego jubileuszu z całą rodziną karmelitańską, także z tymi siostrami z naszej wspólnoty, które były wtedy w Avila i tam śpiewały św. Teresie kolejne „sto lat”.

Pierwsze spotkanie po Wielkanocy był okazją do odnowienia przyrzeczeń i ślubów, a przez to odczytania na nowo podjętych zobowiązań, jako odpowiedzi na miłość żyjącego Boga. Tego dnia był też czas na podzielenie się jajkiem, na chwilę zatrzymania, by ze sobą pobyć i porozmawiać. Wraz z ojcem Asystentem towarzyszył nam ojciec Piotr Bajorek - przeor i proboszcz tutejszej parafii.

Uroczystości we Wspólnocie OCDS w Mińsku

25 kwietnia 2015 r. w Wspólnocie Świeckich Karmelitów bosych w Mińsku na Białorusi miała miejsce uroczystość rozpoczęcia formacji wstępnej przez jedną z sióstr oraz złożenie przyrzeczeń na okres trzech lat przez cztery siostry. O godzinie 16 wspólnota rozpoczęła swój comiesięczny dzień skupienia. Przebiegał on niemal jak zawsze. Wspólne modlitwy, rozmyślanie, nieszpory, no i oczywiście konferencja.

O godzinie 19 00 rozpoczęła się uroczysta Msza św., z udziałem wspólnoty braci karmelitów z Mińska oraz wspólnoty świeckich karmelitów, utworzonej przy mińskim klasztorze.

Podczas homilii Celebrans raz jeszcze wrócił do listu o. Generała, który wystosował z okazji 500 lecia narodzenia św. Teresy od Jezusa. Zwracając uwagę na powołanie świeckich, przypomniał o tych najbardziej istotnych elementach, których praktykowanie, jest warunkiem uczestniczenia we wspólnocie świeckich karmelitów. Po homilii ś. Ina otrzymała Ewangelie i konstytucje Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych Warszawskiej Prowincji, oraz uroczyste przywdziała szkaplerz karmelitański. Następnie cztery siostry, złożyły swoje przyrzeczenia na okres trzech lat.

Po uroczystej Mszy św. Wspólnoty udały się na agapę, która trwała do późnych godzin.

Jak zawsze przed złożeniem przyrzeczeń, siostry uczestniczyły w rekolekcjach, które miały miejsce dwa tygodnie wcześniej, w naszym klasztorze w Naroczy. Od czwartku do niedzieli, uczestniczyły we wspólnych modlitwach, rozważaniu Słowa Bożego i słuchaniu konferencji.

o. Piotr Frosztęga

Wspólnota OCDS w Sopocie

21 marca nasza Wspólnota uczestniczyła w Drodze Krzyżowej na Kalwarii Wejherowskiej, gdzie Stacje to kaplice, których fundatorem był wojewoda Malborka – Jakub Wejher, który założył miasto Wejherowo. Zanim więc udaliśmy się na Drogę Krzyżową, zwiedziliśmy także zabytkowe centrum miasta. Kalwaria Wejherowska ciągnie się przez trzy wzgórza oraz doliny, przez które przepływa rzeka Cedron. Kaplice Drogi Krzyżowej zostały zbudowane w latach 1649-1655. Rozważania Drogi Krzyżowej rozpoczęliśmy w Sanktuarium Pasyjno-Maryjnym oo. Franciszkanów, w którym mieści się Cudowny Obraz Matki Bożej Wejherowskiej. Nad obrazem umieszczono łaciński napis: SICUT LILIUM INTER SPINAS Pnp 2.2 (*Jak lilia między cierniem.*) Ojcowie ułatwiają nabożne rozpamiętywanie tajemnic Bożej Męki, stąd zastaliśmy otwarte kaplice, co jeszcze bardziej pozwoliło nam skupić się nad poszczególnymi stacjami. Rozważania modlitewne na Drózkach były odczytywane przez chętnych i to nie tylko członków naszej Wspólnoty, ale także przez naszych krewnych, w tym również dzieci, którzy z nami rozpamiętywali stacje Drogi Krzyżowej.

Spotkanie naszej Wspólnoty 12 kwietnia, czyli w drugą niedzielę miesiąca, nie tylko że przypadło na Święto Miłosierdzia Bożego, ale także nastąpiło odnowienie złożonych przez członków naszej Wspólnoty ślubów, przyrzeczeń wieczystych oraz czasowych. Wspólną wieczerzę członków naszej Wspólnoty poprzedziła konferencja o. Bertolda na temat Liturgii Słowa. Podczas przygotowań do agapy został odczytany fragment Konstytucji Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych. Ten podjęty przez naszą Wspólnotę sposób na stały kontakt z Prawem własnym będzie kontynuowany w czasie wspólnych spotkań.

Urszula Motyl-Śliwa

Wspólnota OCDS - Warszawa

Palmy (się do wspólnej pracy:)

Od dziecka żyłam w przekonaniu, że na świecie nie ma prostszego zajęcia niż aranżowanie potraw na potrzeby kulinarnych sesji zdjęciowych. Złudzenie prysło kilka lat temu, kiedy to o mały włos nie zatrudniono mnie w atelier przygotowującym eleganckie książki kucharskie – zanim zaświeciły się studyjne lampy, sama musiałam zaświecić oczami, bo zadanie kompletnie mnie przerosło. Ponieważ identycznie jak o sztuce układania sznyceli i sałatek myślałam o układaniu bukietów, zabierając się do tworzenia palm, przeczuwałam podobną katastrofę. Na szczęście tym razem nie było tak źle: już przy dwudziestej palemce przestały mi drżeć palce, a w okolicach czterdziestej zaczęłam nawet wprowadzać wariacje na temat podstawowej kompozycji. Dostrzegłam też ciekawą zależność: im bardziej bolały mnie plecy od pozostawiania w jednej pozycji, tym lepiej działała moja wyobraźnia, a im szybciej ze stołu przede mną ubywało bazi i gałązek bukszpanu, tym bardziej rósł mój twórczy zapach.

Trochę oczywiście żartuję, ale to dlatego, że wspólne robienie palmek na niedzielę palmową było naprawdę wesołym i dobrym czasem. Od Małgosi nauczyłam się, jak robić chirurgiczne supły, a od Modesty – estetyczne wykończenia. Monika zaimponowała mi solidnością i tempem pracy, Leszek – radosnym podejściem do ewentualnych niedoskonałości. Ktoś zrobił jedno, ktoś inny drugie i palm w kartonach przybywało z godziny na godzinę, aż pogubiliśmy się w rachubach. Brat Piotr zaglądał znienacka i opowiadał dowcipy, a pizza w przerwie na pizzę smakowała nawet tym, którzy na co dzień za nią nie przepadają. Najpiękniejsze było jednak to, że w tym całym ogrodniczo-artystycznym rozgardiaszu nie zabrakło miejsca na skupienie i modlitwę. I że praca od początku do końca była naprawdę wspólna.

Kiedy następnego dnia staliśmy przed wejściem do kaplicy, a ludzie idący na Mszę świętą kupowali nasze palemki, podziwiając ich różnorodność i bogactwo, cieszyłam się, że ze wszystkim tak dobrze sobie poradziliśmy. Fizyczne zmęczenie nie miało żadnego znaczenia, bo doświadczyłam czegoś, czego na co dzień, ze względu na tryb życia i pracy, nie doświadczam: solidarnej pracy z innymi ludźmi, poczucia wspólnoty i sensu zaangażowania, efektu, który widać i który cieszy nie tylko mnie. Aha, no i zaczęłam inaczej patrzeć na ludzi sprzedających palemki pod kościołami. Już nigdy nie będę zrędzić, że „za parę badyłków wołają pięć złotych”. Trochę wysiłku w te badyłki trzeba jednak włożyć:)

W SKRÓCIE

- ✚ **Wybory w Karmelu w Karagandzie.** W dniu 9 kwietnia br., pod przewodnictwem naszego Ojca Delegata Piotra od Matki Bożej, odbyły się w naszym klasztorze wybory Przeoryszy i Radnych.

Na urząd **Przeoryszy** została wybrana **M. Anna Maria od Trójcy Przenajświętszej.**

W skład Rady weszły:

S. Maria Teresa od Eucharystii - I Radna

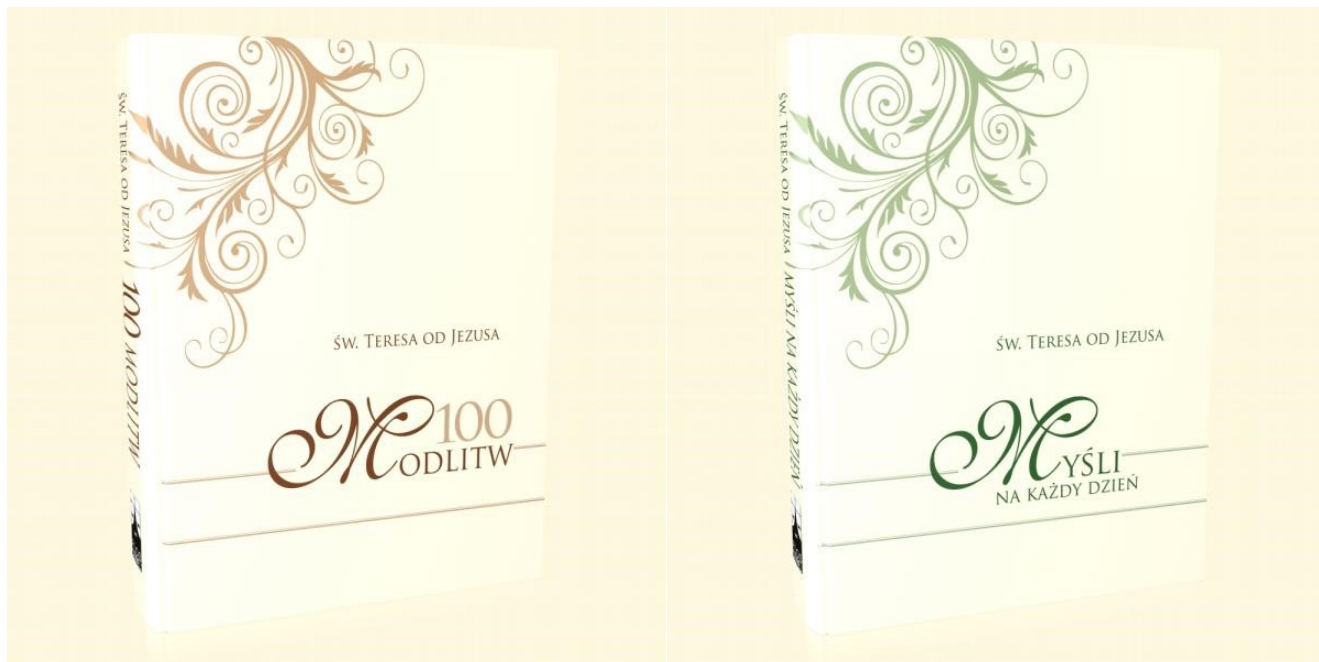
S. Miriam Józefa od Jezusa - II Radna

S. Maria Eugenia od Miłosierdzia Bożego - III Radna

Bardzo serdecznie prosimy o modlitwę w intencji naszej Matki Przeoryszy i nowego Zarządu.
Karmelitanki Bose z Karagandy

- ✚ Dekretem z dnia 19 kwietnia 2015 roku, N. O. General inkardynował do Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych O. Valdasa Paura, Litwina, który od września 2014 roku przebywał jako gość w naszym klasztorze w Poznaniu. O. Valdas otrzymał obediencję od N. O. Prowincjała i od tej pory jest konwentualnym w Poznaniu.

FLOS CARMELI – NOWOŚCI

Święta Teresa od Jezusa, Doktor Kościoła

(oprac. S. Miriam od Jezusa OCD)

100 MODLITW

MYŚLI NA KAŻDY DZIEŃ

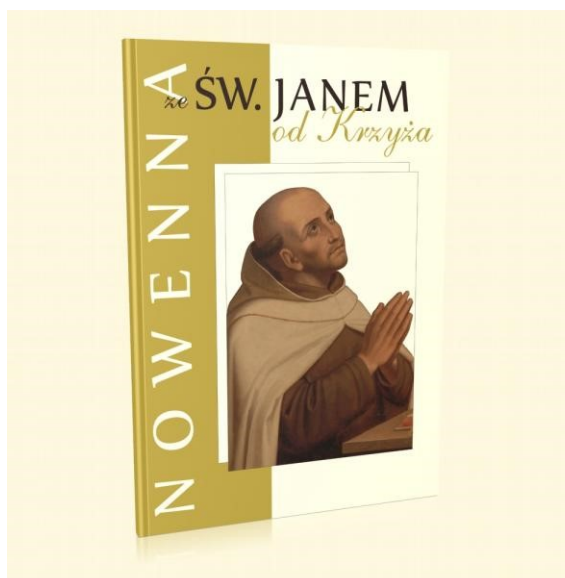
Flos Carmeli 2015

Dwie książki wydane z okazji obchodzonego w tym roku Jubileuszu 500-lecia narodzin św. Teresy od Jezusa.

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-100-modlitw,1976238>

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-mysli-na-kazdy-dzien,2076040>

**Z głębokości nocy ku jasności dnia.
9 dni ze św. Janem od Krzyża
Bartłomiej Kucharski OCD**

Ciemności spowijają niejedną drogę, po której kroczymy w życiu. Mrokiem szczególnie dotkliwym jest noc depresji. Świat zamienia się w niej w pełną smutku wegetację. Ale można to przezwyciężyć. Święty Jan od Krzyża w *Drodze na Górę Karmel* proponuje, aby każdą naszą ciemność, w tym także depresyjną, włączyć w proces odnowienia naszego ducha. Wystarczy mroki smutku, mroki najciemniejszej nocy, rozpalic płomieniem miłości.

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-z-glebokosci-nocy-ku-jasnosci-dnia-9-dni-ze-sw-janem-od-krzyza-nowenna,1876436>

II WYDANIA

Modlitwa nieustanna

Siostra Miriam od Krzyża

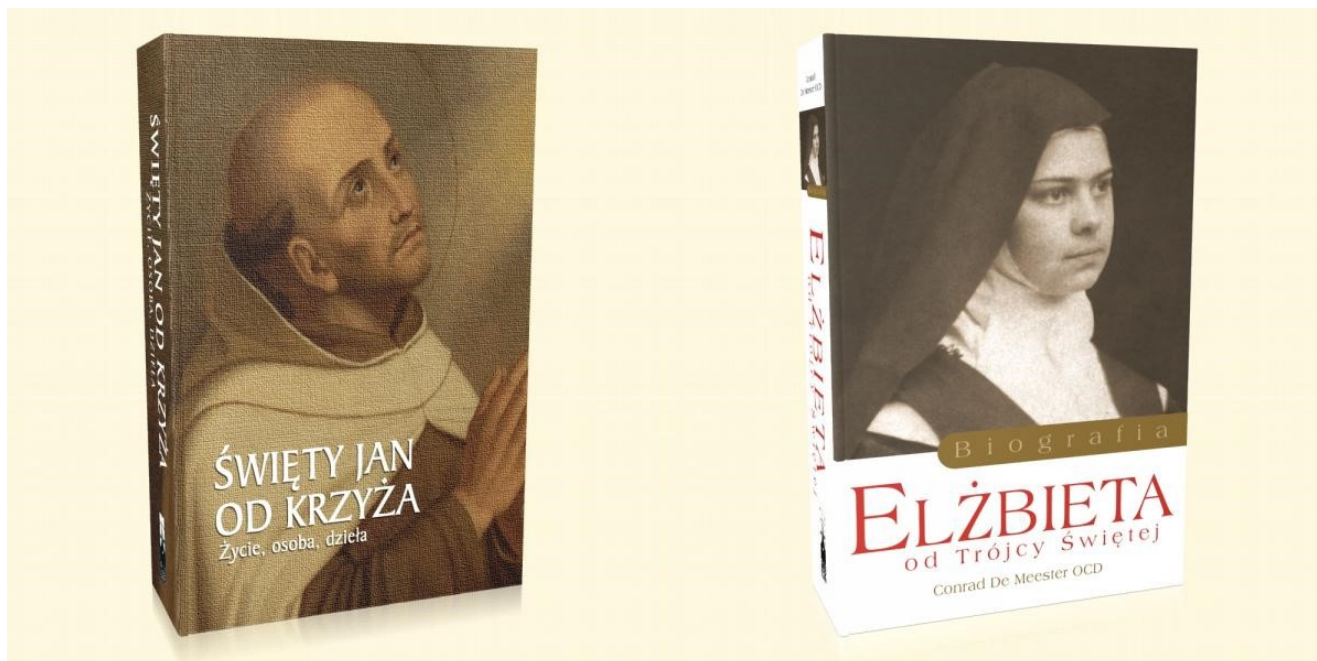
Modlitwa w ciszy z o. Marią Eugeniuszem od Dzieciątka Jezus OCD

Roselyne Deglaire, Joëlle Guichard

Flos Carmeli 2015

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-modlitwa-nieustanna,3612872,96892,2515050>

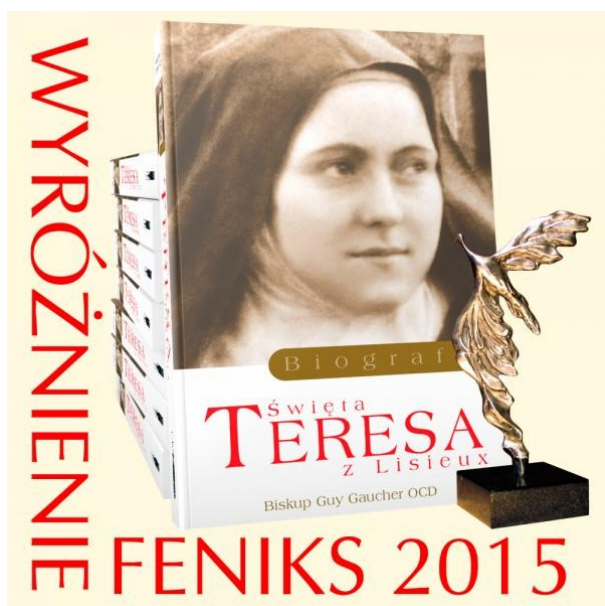
<http://www.floscarmeli.pl/produkt-modlitwa-w-ciszy,3712674>

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-Sw-jan-od-krzyza--Zycie-osoba-dziela,0219604>

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-elzbieta-od-trojcy-Swietej-biografia,1776634>

WYRÓŻNIENIE FENIKS 2015

Z prawdziwą radością informujemy, że w tegorocznej edycji nagrody Stowarzyszenia Wydawców Katolickich Feniks 2015 otrzymaliśmy Wyróżnienie w kategorii "Autor zagraniczny" za książkę bpa Guy Gauchera OCD "Święta Teresa z Lisieux (1873-1897). Biografia".

<http://www.floscarmeli.pl/produkt-Swieta-teresa-z-lisieux-18731897-biografia,5668812>

Poniżej link do urywka filmu z ceremonii wręczenia Wyróżnienia:

http://www.floscarmeli.pl/zalaczniki/5668812_15.04.18_Rozdanie_nagrod_-_Feniks_-_Flos_Carmeli.mp4

OGŁOSZENIE !!!

Szczęść Boże

Piszę aby poinformować, że zamknęliśmy naszą wspólnotę i dom zakonny w Tarnowcu k/Tarnowa.

Obecnie mamy w Polsce jedną wspólnotę - w Sopocie.

Dom w Tarnowcu zostaje wystawiony na sprzedaż. W związku z tym mamy sporo wyposażenia, które chętnie byśmy odsprzedały. M. in. chcieliśmy zapytać czy któryś z Waszych klasztorów nie byłby zainteresowany witrażami, bądź tabernakulum, mamy też figury św. Józefa, św. Teresy itp.

Dołączam zdjęcia witraży (wysokość: 133,5 cm szerokość: 84,5 cm boczne a środkowy 87 cm), ale jeśli ktoś byłby zainteresowany to proszę o kontakt.

s. Anna Krawiec

Karmelitanki Misjonarki Tereźjanki

ul. Kujawska 44

81-862 Sopot

Mail: cmt_sopot@wp.pl

507-854-472

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do końca maja** 2015 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przysyłać na adres mailowy: kuria@karmelicibosi.pl
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.
- Jeśli ktoś chciałby otrzymać numer „Karmel-Info” 57 w pliku Worda w celu drukowania poszczególnych wiadomości bez grafiki i zdjęć, proszony jest o zgłoszenie takiego zapotrzebowania na podany powyżej adres mailowy.

Redakcja:

o. Grzegorz A. Malec
Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raławicka 31
02-601 Warszawa
Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12
mail: kuria@karmelicibosi.pl; gregimalec@gmail.com